

JOAN AIKEN

JAN PIENKOWSKI

*Denizin
Dibindeki
Krallik*

2. baskı

Çok derinlere, denizin dibindeki krallığa doğru zorlu bir yolculuğa çıkacak, burada denizkızlarıyla ve korkunç ejderhalarla karşılaşacaksınız... Kahramanlıklar, gerçekleşen dilekler, efsanevi yaratıklar sizi bambaşka diyarlara götürecektir. Usta hikâyeci John Aiken'in benzersiz dokunuşuyla yoğrulmuş bu geleneksel Avrupa masalları, Jan Pienkowski'nin müthiş silüetleriyle resimlendi.

1971 yılında illüstrasyon dalında Kate Greenaway Ödülü alan *Denizin Dibindeki Krallık*, her şeyin mümkün olduğu, acıların mutluluklarla harmanlandığı gizemli bir dünya çiziyor.

ISBN: 978-9944-69-766-8

9 789944 697668

www.tudem.com

© 2011, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51

Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1971, Joan Aiken Estate

resim hakları © 1971, Jan Pieńkowski

İlk basım 1971 yılında İngiltere’de *The Kingdom Under the Sea* adıyla Random House Children’s Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joan Aiken

Resimleyen: Jan Pieńkowski

Türkçeleştiren: Arif Cem Ünver

Editör: Tuğçe Akyüz

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2013 (2000 adet)

İkinci Baskı: Eylül 2014 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-766-8

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Denizin Dibindeki
Krallik

Joan Aiken

Resimleyen:
Jan Pieńkowski

 tudem[®]

Joan Aiken

4 Eylül 1924 yılında, İngiltere'nin Doğu Essex bölgesindeki Rye kasabasında dünyaya geldi. Ailesinde çok sayıda yazar bulunması, onun çok küçükken okumaya ve henüz beş yaşındayken hikâyeler yazmaya başlamasını sağladı.

Birleşmiş Milletler Enformasyon Merkezi'nde ve Argosy dergisinde çalışıp, bir süreliğine de metin yazarlığı yaptıktan sonra kendini tamamen yazmaya adanarak, "Kurt Günceleri" dizisinin 1962 yılında yayımlanan ilk kitabı *Issızdere'nin Kurtları* ile büyük beğeni topladı. Bunu çeşitli klasikler takip etti ve yazar 1999 yılında, çocuk edebiyatına yaptığı katkılardan dolayı Britanya Üstün Hizmet Madalyası aldı.

Müthiş hayal gücüyle hem çocuklar hem de yetişkinleri büyüleyen hikâyelere imza atan Aiken, 4 Ocak 2004 yılında, yetmiş dokuz yaşında hayata gözlerini yumdu.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Yağmur Damlalarından Kolye (masal)

Denizin Dibindeki Krallık (masal)

Jan Pieńkowski

1936 yılında Varşova'da doğdu. Sekiz yaşındayken ilk kitabını yarattıktan sonra tasarımcılığı seçti, televizyon ve tiyatro gibi farklı alanlarda çalıştı. Bunun yanı sıra, ülkesinin dört bir yanındaki okullarda çocuklarla birlikte çalışıp yüzden fazla duvar resmi yarattı.

Pieńkowski'nin resimlendirdiği ilk basılı kitap, Joan Aiken'in *Yağmur Damlalarından Kolye* adlı eseri oldu. Sonrasında ikili pek çok defa birlikte çalıştı ve çok beğenilen eserler yarattı. *Denizin Dibindeki Krallık* ile Kate Greenaway Ödülü'nü alan Pieńkowski, daha sonra bu ödülü bir kez daha kazandı ve ilk bakışta tanınabilecek çok sayıda klasiğe imza attı.

"Joan Aiken'in kelimeleri kulağa nasıl müzik gibi geliyorsa, Jan Pieńkowski'nin çizimleri de göze öyle bir şenlik çekiyor..."

Times Literary Supplement

[Illegible text block]

[Illegible text block]

İçindeki Öyküler

- Denizin Dibindeki Krallık 9
- Tutsak Kraliçe 21
- Cadı Yaga'nın Kızı 31
- Güneş Tanrısı'nın Sarayı 43
- Sazlıkta Yaşayan Kız 57
- Hayvanlara Savaş Açan Kral 67
- Venedik Prensesi 79
- Armut Ağacı 89
- Güneş'in Kuzeni 99
- Altın Postlu Koç ve Yüz Fil 113
- Kaz Güden Küçük Kız 123

Denizin Dibindeki Krallık

Bir zamanlar, ıssız bir sahilde bir balıkçı yaşamış. Her gün küçük kayığıyla denize açılıp balık yakalar, her akşam da bu balıkları pişirip karnını doyurmuş. Günleri böyle geçermiş.

Sonunda dayanamayıp kendi kendine, “Havadaki kuşların ve denizdeki balıkların bile hayatı benimkinden daha iyi, çünkü onların eşleri var,” demiş. “Bana daha rahat bir hayat vermesi için Şafak Kızı Zora’ya dua edeceğim.”

Böyle dedikten sonra küçük kayığına atlayıp denize açılmış. Üç gün boyunca hiç yemek yemeden ve hiç balık avlamadan, akıntı onu nereye sürüklerse oraya gitmiş. Üçüncü günün sabahında, Güneş’in sevgili kızı Zora’nın gümüş bir kayak içinde kendisine doğru hızla yol aldığını görmüş. Şefkat dolu gözlerle balıkçıya bakmış Zora.

“Canını sıkan nedir balıkçı?” diye sormuş. “Neden böyle üzgün görünüyorsun?”

“Ah, Zora, güzel Şafak Kızı! Hayatıma biraz refah ve mutluluk katamaz mısın?”

“Madem üç gündür benim balıklarımı tutmuyorsun,” demiş Şafak Kızı, “ben de sana yardım edeceğim. Issız sahildeki kulübene dön ve başına konacak talih kuşunu bekle.”

Bunu söyledikten sonra, gümüş kayığıyla dalgaların altına dalmış. Balıkçı da küreklere asılıp evine dönmüş. Issız sahildeki kulübesine vardığında, kapı önünde üstü başı yırtık pırtık, yoksul mu yoksul bir kızın oturduğunu görmüş.

“Annem ve babam öldü, ben de senin karın olmaya geldim,” demiş kız.

“Şafak Kızı'nın yolladığı talih kuşu bu mu yani?” diye düşünmüş balıkçı. Ama yapacak bir şey yokmuş; kız ile evlenmiş. Evlenirken, “Belki zengin akrabaları vardır, bize altın ve evlilik hediyeleri getirirler,” diye geçirmiş aklından.

Ancak umduğunu bulamamış ve günler eskisi gibi geçip gitmiş. Balıkçı her gün kayığına binip balık tutuyor, karısı da kenevirden ağ örüyormuş; her gece balık pişiriyorlar, karısının kayalıklardan topladığı yabancı bitki ve köklerle birlikte yiyorlarmış. Yemekten sonra karısı balıkçının başını kucağına koyup saçlarını tarıyor ya da kemikten yapılmış çift kavalı ile tatlı melodiler çalıyormuş. Bazen de ona harika masallar anlatıyormuş: Deniz kralının sarayından, rüzgârın eksik olmadığı Bujan Adası'ndan, kehribar taşı Alati'nden, gök gü-rültüsü tanrısı Perun'dan, Rikavatz Gölü'ndeki ejderhadan

ve yerkürenin derinliklerinde yatan ejderha ateşi Vatra'dan bahsediyormuş kocasına. Balıkçı da keyifleniyor, "Belki de karım gerçekten de Şafak Kızı'nın yolladığı bir peridir. Kim bilir, belki de bir gün bana anlattığı mucizeleri gösterir," diye düşünüyormuş.

Haftalar ayları kovalamış; bu arada balıkçı ve karısının bir oğlu olmuş. Her gün balıkçı balık tutmaya, her akşam eşi hikâyeler anlatmaya devam etmiş.

Ancak bir gece balıkçının sabrı tükenmiş ve, "Bu kadar beklediğim yeter," demiş. "Yarın, anlattığın bu harika şeylerden birini göstereceksin bana! Beni deniz kralının sarayına götür ve kralın gümüş tahtını, inciden yapılma trompetleri ve dalgaların altında yanan mercan mumları göster!"

Bunu duyan kadın çok korkmuş. "Onların hepsi, seni mutlu etmek için anlatılmış masallardı. Ben zavallı bir kızım; deniz kralının sarayı hakkında ne bilirim? Seni oraya nasıl götürürüm?"

Balıkçı inat ediyormuş. "Yarın şafak sökerken sahile gidecek ve deniz kralının sarayına giden bir yol bulacaksın. Eğer bulamazsan sakın dönme, çünkü sana kapıyı açmam."

Bunun üzerine ertesi sabah, balıkçının zavallı karısı bebeğini kucağına alıp sahile gitmiş. Sabahtan akşama kadar sahilde yürüyüp durmuş ama bırakın deniz kralının sarayına giden yolu, tek bir insan bile görmemiş. Hava kararınca uyku bastırmış; o da biraz uzanıp kestirmek istemiş. Uyandığında ne görsün? Bebeğinin yerinde yeller esiyormuş!

Ertesi gün boyunca dört bir yanı karış karış aradıysa da, en ufak bir iz bulamamış. Çabaları boşa çıkan kadın, üçüncü gün çaresizlik içinde evine doğru yönelmiş. Kulübeye varana kadar kahrından saçları beyazlamış ve dili tutulmuş. Bu yüzden, olan biteni kocasına anlatamamış.

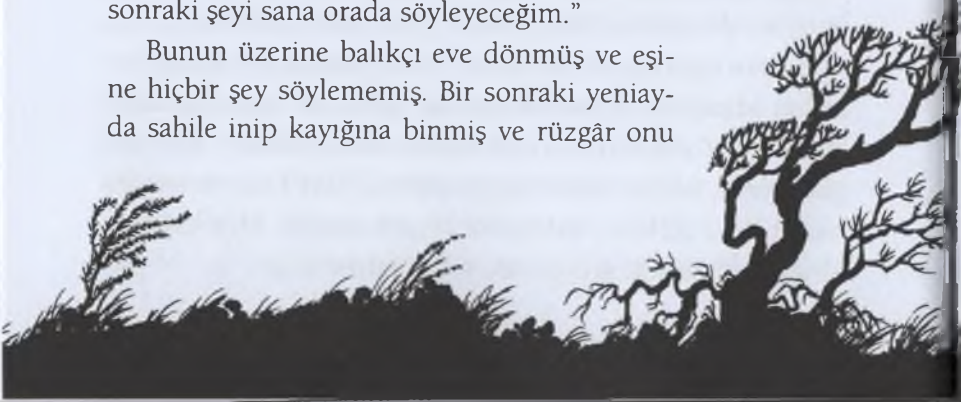
Balıkçıya gelince, onun akli hâlâ deniz kralının sarayını ve saraydaki gümüş tahtı, inciden trompetleri ve dalgaların altında yanan mercan mumları bulmaktaymış. Başka hiçbir şey düşünemiyormuş. Böylece bir kez daha kayığına atlayıp denize açılmış ve üç gün boyunca ağzına lokma sürmemiş ve hiç balık tutmamış. Üçüncü gün, gümüş kayıklı Şafak Kızı bir daha çıkmış karşısına.

“Bu defa seni üzen nedir balıkçı?”

“Ah, Zora, güzeller güzeli Şafak Kızı, bana deniz kralının sarayına giden yolu göster, ne olur!”

“Pekâlâ,” demiş Zora. “Sana bir kez daha yardım edeceğim, ama bu son. Bir sonraki yeniayda kayığına bin. Rüzgâr seni doğuya, Güneş’in parlak evine, kargaların en yaşlısı tarafından korunan kehribar taşı Alatir’in bulunduğu rüzgârın eksik olmadığı Bujan Adası’na taşıyacak. Yapman gereken bir sonraki şeyi sana orada söyleyeceğim.”

Bunun üzerine balıkçı eve dönmüş ve eşine hiçbir şey söylememiş. Bir sonraki yeniayda sahile inip kayığına binmiş ve rüzgâr onu

yemyeşil otların bittiği, yaban asmalarından salkım salkım üzümlerin sarktığı Bujan Adası'na sürüklemiş. Şafak Kızı Zora orada balıkçıyı bekliyormuş.

“Şuradaki dalgaların üstünde duran, çevresinde deniz kızlarının oynadığı değirmen çarkını görüyor musun? Deniz kızlarından o çarkı çevirmelerini ve seni aşağıya, deniz kralının sarayına yollamalarını istemelisin. Ama bil ki, oraya bir kere indikten sonra bir daha bu dünyaya geri dönemezsin; çünkü dönüş yolunda birbirinden korkunç üç bekçi bekliyor!”

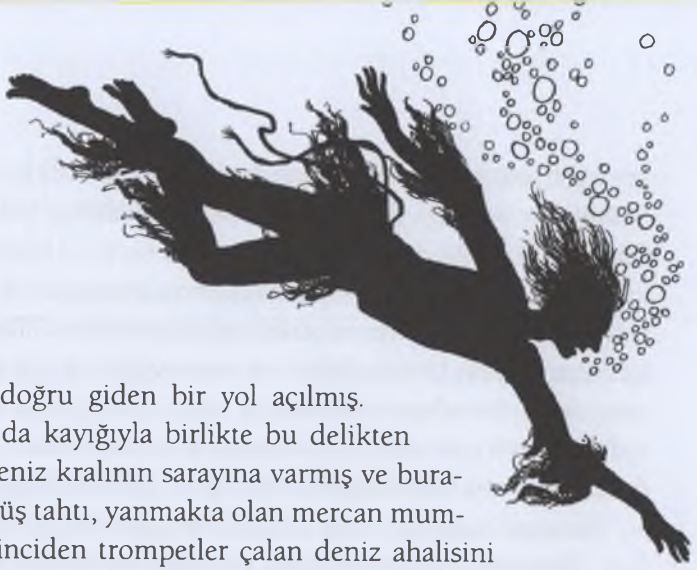
“Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, güzeller güzeli Şafak Kızı. Hiç merak etme, oraya bir kere indikten sonra bir daha yukarı çıkmak istemeyeceğime eminim!”

Bunu dedikten sonra balıkçı küreklere asılmış ve deniz kızlarının değirmen çarkı çevresinde oynadığı yere gitmiş.

“Ey deniz kızları, çarkı çevirip beni deniz kralının sarayına yollayın ne olur!”

Deniz kızları çarkı çevirmeye başlamışlar. Onlar hızlandıkça, suyun içinde tıpkı bir hortum gibi döne döne denizin

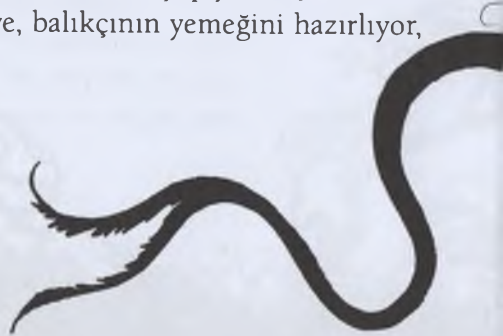

dibine doğru giden bir yol açılmış. Balıkçı da kayığıyla birlikte bu delikten geçip deniz kralının sarayına varmış ve burada gümüş tahtı, yanmakta olan mercan mumları ve inciden trompetler çalan deniz ahalisini görmüş. Dağınık sakalı, boynuzları ve yakut rengi gözleriyle heybetli deniz kralı da oradaymış. Yanında ise, altın bir beşikte, balıkçının oğlu yatmaktaymış.

Oğlunu görür görmez, deniz kralının sarayı ve içindeki tüm zenginlikler balıkçının aklından uçup gitmiş.

“Benim biricik oğlumu kaçırıp buraya getirmeye nasıl cüret ederler?” diye düşünmüş. “Ve ben onu buradan nasıl çıkaracağım şimdi?”

Denizin altında bunlar olup biterken, balıkçının dilsiz karısı evde tek başına kalakalmış. Peki, ne yapıyormuş dersiniz? Her akşam, belki gelir diye, balıkçının yemeğini hazırlıyor,

gündüzleri ise kenevirde balık ağı örüyormuş. Balıkçının dönmediğini görünce, onun için pişirdiği yemeği ertesi sabah kayalıklara götürüp oradaki yılanlara, ördüğü ağlarıysa yuva yapmaları için kuşlara veriyormuş.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış... Balıkçı dönmemiş. Ancak bir gün tepetaklak olmuş kayığı sahile vurmuş. Bunu gören karısı, kemik kavalını ve yine kemikten yapılmış bir balık iğnesini yanına alıp kayığa binmiş ve denize açılmış. Rüzgâr onu çok uzaklara taşıyıp bulutlardan oluşan üç mağaranın bulunduğu bir yere getirmiş: Birinci mağarada korkunç bir ejderha, ikincisinde dehşet verici bir kuş, üçüncüsündeysedevasa bir arı duruyormuş.

Balıkçının karısı ilk mağaraya yaklaşınca, denizin yüzeyine boylu boyunca uzanmış yatan korkunç ejderhayı görmüş. Ejderha burnundan köpükler fışkırıyor, kuyruğuyla suyu

dövüp dalgalar yaratıyormuş. Balıkçının karısı, ejderhanın yanından geçmeye cesaret edememiş ve kavalını çıkarıp çalmaya başlamış. Bunu yapar yapmaz, dünyanın tüm yılanları yüzerek oraya gelmişler.

“Ejderha ana, bu kadına izin ver geçsin! O bize çok defa iyilik etti ve her sabah yiyecek getirdi.”

“Pekâlâ,” demiş ejderha. “Ama sadece bir defalığına izin veriyorum, ona göre!”

Böylece kadın, ejderhanın mağarasının yanından geçebilmiş.

Bir süre sonra ikinci mağaraya yaklaşmış. Burada bir dağ kadar heybetli, dehşet verici bir kuş varmış. Tüyleri pirinçten, gagası demirdenmiş. Kanat çırpıtığında kasırga çıkıyormuş. Ama kadın kavalıyla tatlı bir melodi çalınca, dünyanın bütün kuşları süzülerek oraya gelmişler.

“Kuşların anası, bu kadına izin ver geçsin! O bize yuva yapmamız için her gün kenevirden ağ verdi.”

“Pekâlâ,” demiş kuş. “Ama sadece bir defalığına!”

Böylece balıkçının karısı yoluna devam edebilmiş.

Bir süre sonra üçüncü mağaraya varmış. Burada dev bir arı yaşıyormuş. Vızıldadığında şimşekler çakıyor, gök gür-lüyormuş. Ancak, balıkçının karısı bu arıyı yakalayıp elbisesinin koluna takmış ve mağaranın ardındaki bilinmeyen

denize doğru kürek çekmeye devam etmiş. Bir süre sonra da, kemikten küçük iğnesini bir misinaya bağlayıp suya salmış.

Tam bu sırada balıkçı da, kollarında oğlunun altın beşiğiyle, deniz kralının sarayından kaçmaya çalışıyormuş. Gelgelelim, tepede bir kubbe gibi duran denizin tonlarca ağırlığına karşı koyamadığından bir türlü yüzeye çıkamıyormuş. Çaresizce yüzmeye çabaladığı sırada karısının kemikten yapılma küçük balık iğnesi saçına takılmış ve onu yukarıya çekmiş. Sudan hem eşinin hem de oğlunun çıktığını gören kadının kalbi öylesine büyük bir coşkuyla dolmuş ki, dili çözülürmüş.

“Kocam! Bir daha hiç göremeyeceğimi sandığım biricik oğlum!” diye haykırmış.

Onları kayığa çıkarmış ve sevgiyle birbirlerine sarılmışlar.

Ama artık tüm deniz ahali onların peşindeymiş: Mavi taştan gözleriyle deniz kızları, uzun beyaz parmaklı köpükten yaratıklar, tüm ihtişamıyla boynuzlu deniz kralı... Dev dalgalar yükseliyor, rüzgâr uluyormuş arkalarından. Bunlar yetmezmiş gibi, bir de korkunç ejderhayı ve dehşet verici kuşu geçmek zorundalmış.

Balıkçı, korku içinde Şafak Kızı'na seslenmiş.

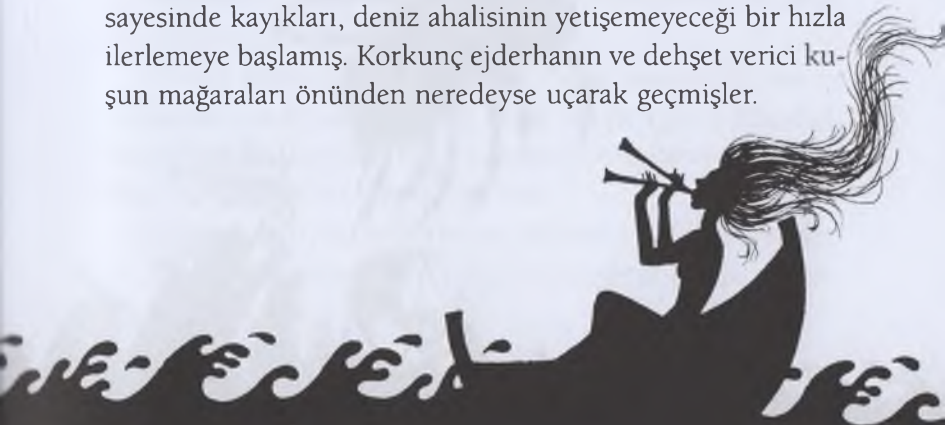
“Ah Zora, güzeller güzeli Şafak Kızı, bana son bir defa yardım et, ne olur!”

Dalgalar üzerinde süzülerek gümüş bir kayık gelmiş karşıdan.

“Sana bir daha yardım etmeyeceğimi söylemiştim,” demiş Şafak Kızı.

Derken balıkçının karısına şefkat dolu gözlerle bakmış ve, “Ey sadık eş, sana yardım edeceğim!” diyerek kadına ipek bir mendil vermiş. Balıkçı ve karısı mendili bir çırpıda açınca, onun bir yelkene dönüştüğünü görmüşler ve bu yelken sayesinde kayıkları, deniz ahalsinin yetişemeyeceği bir hızla ilerlemeye başlamış. Korkunç ejderhanın ve dehşet verici kuşun mağaraları önünden neredeyse uçarak geçmişler.

Üçüncü mağaranın önünden geçtikleri sırada, altın renkli arı balıkçının karısının elbise kolundan kurtulmuş ve balıkçı ile eşi arkalarında çakan şimşekleri, gök gürültülerini duymuşlar. Ama kayık uçarcasına ilerlemeye devam etmiş ve kıyıya varıp bir kayaya çarparak batmış. Balıkçı, karısı ve oğlu, kulübelerinin yakınında karaya ayak basmışlar.

O günden sonra balıkçı, hayatının sonuna dek her akşam balığını ve yabancı otlarını hiç yakınmadan, memnuniyetle yemiş ve bir daha asla deniz kralının sarayını ziyaret etmek istememiş.

Tutsak Kraliçe

Evvel zaman içinde, diyarlardan birinde üç kral kardeş yaşıyormuş. Bu üç kardeş bir gün Skadar adında bir şehir kurmaya karar vermiş. Bir dağın eteğinde, yanı başından nehir akan bir yer seçmişler ve üç yüz işçi çağırıp üç yıl boyunca bu şehri inşa etmek için uğraşmışlar.

Ne olsa beğenirsiniz? Her gece, dağın tepesindeki sis ve bulutların içinde yaşayan kötü kalpli bir peri gelip tüm dağı zangır zangır titretiyormuş ve şehrin duvarlarını yerle bir edip, taş üstünde taş bırakmıyormuş.

Üç yılın sonunda krallar hiçbir ilerleme kaydedememişler.

Dördüncü yıl başlarken peri, bulutların arasında saklandığı yerden krallara seslenmiş.

“Krallar! Stoya ve Stoyan adında, biri erkek biri kız ikiz kardeşleri bulmadığınız sürece, şehrinizi tamamlayamayacaksınız. Onları birbirine bağlayın ve yapacağınız şehrin büyük giriş kapısı altına gömün. Ancak o zaman duvarlarınız sağlam kalacak, binalarınız geceleri yıkılmayacak.”

Kardeşlerden en büyüğü olan Kral Vukaşan'ın, Desimir adında sadık bir hizmetkârı varmış. Kral, bu hizmetkârına tam altı at arabası dolusu hazineyi emanet etmiş ve onu dünyanın dört bir yanını dolaşarak Stoya ve Stoyan'ı araması için görevlendirmiş.

“Bul onları,” demiş Desimir’e. “Gerekirse onları kandır, kaçır ya da köle olarak satın al... Ama ne yap et buraya getir ki, biz de onları ulu kapının altına gömüp Skadar şehrini inşa edebilelim.”

Desimir altı araba hazine ile yola koyulmuş ve tam üç yıl boyunca ortalıkta görünmemiş. Üçüncü yılın sonunda nihayet dönmüş.

“Tüm dünyayı karış karış aradım,” demiş Kral Vukaşan’a. “Gitmediğim tek bir kasaba ya da köy kalmadı. Ama hiçbir yerde Stoya ve Stoyan adında ikizlere rastlamadım. Buyurun, altı araba hazinenizi size geri getirdim kralım.”

Aslında Desimir, yola çıktığının ertesi günü Stoya ve Stoyan’ı bulmuş. Meğer bu tatlı ikizler, kötü kalpli perinin dağından çok da uzakta değilmiş. Aynı gece Desimir’i kulübelerinde misafir etmişler, ona yikanması için sıcak su, karını doyurması için ekmek ve tuz, uyuması için de temiz ve rahat bir yatak vermişler. Ertesi gün Desimir, “Bu iyi kalpli ikizler ne yaptılar ki, şehrin ulu kapısının altına gömülmeyi hak ettiler?” diye düşünmüş. Sonra da onlara bir şey söylemeden yeniden yola koyulmuş ve üç yıl boyunca dünyayı dolaştıktan sonra Kral Vukaşan’ın yanına dönmüş.

Üç kral, Skadar şehrini kurabilmek için canla başla çalışmaya devam etmiş ama gündüz yaptıkları duvarlar gece yerle bir oluyormuş. Bir gün kötü kalpli peri bulutlar arasında saklandığı yerden aşağıya seslenmiş:

“Krallar! Üçünüzün de bir karısı var. Bu üç kadından hangisi yarın şehrin inşaatında çalışan işçilere yiyecek götürürse, onu şehrin ulu kapısının bir sütununa hapsedmelisiniz. Böylelikle duvarlarınız sağlam kalacak, taşlarınız birbirinden ayrılmayacak ve siz de sonunda Skadar şehrini kurabileceksiniz.”

Duydukları bu sözler üç kardeşi hiç memnun etmemiş. Hiçbiri karısını kaybetmek istemiyormuş. Ama Kral Vukaşan demiş ki:

“Artık elimiz kolumuz bağlı. Gelin anlaşalım, karılarımıza bu konu hakkında tek bir söz bile etmeyelim. Söz verin, kardeşlerim! Yarın eşlerimizden hangisi işçilere yemek götürürse, onu şehrin ulu kapısının duvarlarına hapsedeceğiz.”

En sonunda diğer iki kardeş de bu durumu kabullenmiş. Perinin söylediklerini eşlerine anlatmamaya söz vermişler. Gelgelelim Kral Vukaşan ve ortanca kardeş sözlerini tutmayıp, olanları karılarına anlatmışlar. Sadece en küçük kardeş Goiko sözünde durmuş ve karısına hiçbir şey söylememiş.

Ertesi sabah Kral Vukaşan'ın karısı, ortanca kralın karısına gitmiş ve, “Ah, sevgili eltim ve değerli dostum, nasıl hastalandım bir bilsen!” demiş. “Başım çatlayacakmış gibi ağrıyor! Lütfen bana bir iyilik yap ve bugün işçilerin yemeğini sen götür.”

Ortanca kralın karısı kraliçenin bu ricasını kabul etmiş, ancak o da en küçük kralın karısına gitmiş ve, “Sevgili dostum, çok sevdiğim eltim, kolumda ve sırtımda dayanılmaz ağrılar var,” demiş. “Lütfen bana bir iyilik yap ve bugün işçilerin yemeğini sen götür.”

Kral kardeşlerin en küçüğü Goiko'nun karısı, “Bunu senin için seve seve yaparım,” demiş. “Ama biricik oğlum Jovo ne olacak? Henüz onun karnını doyurmadım. Hem daha çarşaf-ları yıkayıp asmam gerekiyor.”

“Sen hiç merak etme, biz bu işleri senin yerine hallederiz.”

Böylece Goiko'nun genç eşi işçilere yemeklerini götürmüş. Gelen kadının karısı olduğunu gören Goiko'nun yüreği dağlanmış, ama kardeşleri hiç vakit kaybetmeden kadını yakalayıp ellerini bağlamışlar ve onu duvardaki bir boşluğa

itmişler. Duvarcılar da boşluğun önüne hemencecik bir duvar örmüşler. Goiko'nun karısı başlarda gülüyormuş; bunun bir şaka olduğunu sanmış. Ama sonra, durumun ciddi olduğunu anlayınca ağlamaya başlamış.

“Çıkarın beni! Çıkarın beni buradan!” diye feryat etmiş.

“Hayır, orada kalmak zorundasın,” demiş Kral Vukaşan, “yoksa Skadar şehrini hiçbir zaman kuramayız.”

Bunun üzerine Goiko'nun karısı, duvar ustalarının şefine yalvarmış. “En azından ufak bir delik bırak, ben de bu sayede buradan geçerken oğlum Jovo'yu görebileyim.”

Böylece, Kral Vukaşan'ın haberi olmadan duvarda küçük bir boşluk bırakılmış. Her sabah Jovo bu duvarın önünden geçerek, “Orada mısın anne?” diye soruyormuş. Goiko'nun karısı da, “Evet oğlum, buradayım!” diyormuş. Sonra da gece gündüz dur durak bilmeden gözyaşı döküyormuş.

Zaman akıp gitmiş ve bir gün Goiko yüreğindeki acıya dayanamayıp ölmüş. Amcaları ve yengeleri küçük Jovo'ya bakmayınca, iyi kalpli ikizler Stoya ve Stoyan küçük oğlana sahip çıkmışlar ve onu yanlarına almışlar. Fakat Jovo büyüyüp bir yetişkin olunca şehre geri dönmüş ve annesinin hapsedildiği duvarın önüne gitmiş.

“Orada mısın anne?” diye seslenmiş annesine.

“Evet oğlum. Buradayım,” demiş annesi.

Bunu duyan Jovo, elindeki dev sopayla duvarı bir vuruşta yıkmış ve annesini kurtarmış. Birbirlerine gözyaşları içinde sarılıp hasret gidermişler ve sonra birlikte çok uzaklara gitmişler.

Ancak peri, o sırada bulutlar arasında saklandığı yerden aşağıya bakıyormuş. Goiko'nun karısının kaçtığını görünce çok öfkelenmiş ve dağı zangır zangır sarsarak, Skadar şehrini yerle bir etmiş. Sonraki yüzyıl boyunca şehir yeniden yapılamamış.

Ama kraliçenin gözyaşlarının duvardan aşağıya süzüldüğü yerde bugün hâlâ küçük bir dere akıyormuş.

Cadı Yaga'nın Kızı

Bir zamanlar Vasilissa adında bir kız yaşarmış. Annesi ölmüş, babası da bir süre sonra yeniden evlenmiş. Babasının yeni karısı ve iki kızı, Vasilissa'dan nefret ediyorlarmış, çünkü o çok güzel ve uysal bir kızmış, çünkü babası en çok onu seviyormuş ve bununla da kalmıyormuş: Vasilissa ip eğirmek, dantel ve çorap örmekte diğer kızlardan çok daha yetenekliymiş. Bu yüzden de mutsuz bir hayatı varmış. Evin tüm işlerini o yapıyor, bahçe işlerine bakıyor, odun topluyor, köyün kuyusundan su getiriyor ve taş fırının sıcak kalmasını sağlıyormuş.

Günlerden bir gün, babası iş için uzaklara gitmiş. Üvey annesi de köydeki hasat festivaline katılacaktı ve evden ayrılmadan önce üç kızı da o akşam yapmaları gereken görevler vermiş: Biri dantel, diğeri çorap örecekti, Vasilissa da ip

eğirecekmiş. Anneleri giderken evdeki tüm mumları söndürüp, sadece bir tanesini yanar halde bırakmış. Ama bir yandan da gizlice, o evden ayrıldıktan sonra kalan mumu da söndürmelerini söylemiş iki kızına. Kızlar da annelerinin tembihlediği gibi yapmışlar.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sormuşlar. “Işığımız yok ve işlerimiz henüz bitmedi. Gidip Baba Yaga’dan ateş almalıyız.”

“Ben gitmem,” demiş üvey kardeşlerden biri. “Çünkü ben karanlıkta da dantel örebiliyorum.”

“Ben de gitmem,” demiş diğer kardeş, “çünkü tığlarımın ışıltısı bana yetiyor.”

Sonra ikisi birden Vasilissa’ya dönüp, “Baba Yaga’dan ateşi sen almalısın!” diyerek kızı ite kaka evden çıkarmışlar.

Baba Yaga dedikleri bu cadı, ormanda bir kulübede yaşamış ve söylenenlere bakılırsa tavuk yer gibi insan yiyormuş. Vasilissa içinden dua ederek, titreye titreye ormana girmiş. Karanlıkta el yordamıyla adım adım ilerlerken, birden dörtlüye giden atlı bir şövalye yanından geçmiş. Giysileri, atı, hatta atının dizginleri bile beyaz olan bu şövalye, genç kızın yanından geçip giderken hava aydınlanmaya başlamış. Vasilissa yoluna devam etmiş ve bir süre sonra ikinci bir atlı geçmiş yanından. Giysileri, atı, hatta atının eyeri ve dizginleri bile kızıl olan bu atlı, kızın yanından geçip gittiğinde güneş doğmuş. Vasilissa yoluna devam etmiş. Bir süre sonra yanından üçüncü bir atlı geçmiş. Pelerini, atı, hatta atının dizginleri bile siyah olan bu atlı geçip gittiğinde yeniden karanlık çökmüş ormana.

Bir süre daha ilerleyen Vasilissa, nihayet Baba Yaga'nın kulübesinin bulunduğu açıklığa gelmiş. Kulübenin çevresini saran çit, insan kemiklerinden yapılmış ve çitin dik duran kazıkları üzerinde duran kurukafalar, gözçukurlarıyla korkunç bakışlar atıyormuş. Bahçenin giriş kapısı yerine insan bacakları, kapı sürgüsü yerine insan kolları, kilit yerine de sivri sivri insan dişleri varmış. Çitin diğer yanındaki kulübe bir horoz ayağının üzerinde duruyor ve durmadan dönüyor-muş.

Vasilissa bir an için korkudan taş kesilmiş, çünkü çitin üzerindeki tüm kurukafalar dik dik ona bakıyormuş artık. O yine de kulübeye doğru yürüyüp seslenmiş: "Hey, kulübe, yeter! Dur ve arkana ağaçlara ver."

Bunun üzerine kulübe durmuş ve kapısı açılmış. Açılan kapıdan dışarıya bir kız bakmış. Bu kız altın ve gümüş renkte ipliklerle örgü örüyormuş. Vasilissa'yı dostça bir gülümsemeyle karşılamış ve şöyle demiş: "Ah, canımın içi, sevgili dost, hoş geldin! Seni gördüğüme çok sevindim çünkü ben burada günlerimi yapayalnız geçiriyorum. Annem burada olmadığı sürece burada kalabilir, benimle birlikte yiyip içebilirsin. Ama o geri geldiğinde ikimizin de başı dertte demektir, çünkü seni görürse mideye indirir!"

Bunu duyan Vasilissa daha da korkmuş, ama cesaretini toplayıp şöyle demiş: "Ey ev sahibesi güzel kız, ne olur beni içeri al, çünkü beni sizden azıcık ateş almam için yolladılar buraya."

"Tamam, seni içeri alacağım," demiş Cadı Yaga'nın kızı, "annem gelirse ne yapacağımızı sonra düşünürüz."

Böyle söyleyerek Vasilissa'yı içeriye çağırmiş ve ateşin yanına oturtup ona yiyecek ikram etmiş. İki kız birlikte harika zaman geçirmeye başlamışlar: Örgü örüyor, dikiş dikiyor, konuşuyor, gülüşüyor, birbirlerinin saçlarını tarıyorlarmış.

Birden ormandan gelen dehşet verici bir gürültü duymuşlar. Ağaç dalları çıtırdıyor, kuru yapraklar hışırdıyormuş... Havanı ve tokmağı üzerinde, ağaçlar arasında uçarak eve dönüşmüş Cadı Yaga.

Cadı Yaga'nın kızı kaşla göz arasında misafirini bir iğneye dönüştürmüş ve iğneyi kenarda duran çalı süpürgesine saplamış. Cadı Yaga kulübeye girdiğinde, gözleri kor gibi parlıyormuş. Tahta bacaklıymış ve burnu o kadar kocamanmış ki tavana değiyormuş. Konuşmak için ağzını açtığında, sayılamayacak kadar fazla sivri diş çıkmış ortaya.

“Söyle bana küçüğüm, söyle bana kızım, neden insan kemiği kokusu alıyorum?”

“Çünkü anneciğim, biraz önce çok susamış yaşlı bir adam geldi.”

“Onu neden alıkoymadın?”

“Çünkü anneciğim, çok yaşlı ve zayıftı; onu yemek hoşuna gitmezdi.”

Cadı Yaga başka bir şey söylemeden yatıp uyumuş. Birkaç saat sonra uyanıp yeniden havanına binmiş ve tokmağını kürek gibi çekerek uçup gitmiş. Artık gün ağarmış, kurukafaların gözlerindeki parlolu sönmüş. Cadı Yaga uzaklaşır uzaklaşmaz kızı hemen Vasilissa'yı süpürgeден çıkarmış ve iki kız birlikte dikiş dikmeye, konuşmaya, gülmeye ve birbirlerinin saçlarını taramaya devam etmişler.

“Söylesene arkadaşım,” demiş Vasilissa, “ormanda yanımdan geçen beyaz şövalye kimdi?”

“O mu? O, gün ışığıydı.”

“Peki ya kızıl atlı kimdi?”

“O mu? O, kızıl güneşti.”

“Peki ya siyahlar içindeki atlı kimdi?”

“O mu? O, gecenin karanlığıydı. Üçü de annemin hizmetkândır.”

O sırada korkunç bir ıslık sesi ve çatırtılar duyulmuş ormandan. Baba Yaga geri dönüyormuş. Kızı panik içinde bir kez daha Vasilissa’yı bir iğneye dönüştürmüş ve kenarda duran süpürgeye batırmış. Cadı kulübeye girdiğinde, gözleri kor gibi kızıl kızıl parıldıyormuş.

“Sevgili kızım, neden evimiz insan kemiği kokuyor?”

“Yakınlardan geçen iki yaşlı adam burayı görmüş ve biraz ısınmak istemişler. Onları kalmaları için ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemediler.”

“Bir dahaki sefere elinden ne geliyorsa yap ve gitmelerini engelle.” Cadı Yaga bunu dedikten sonra kendini yatağına atmış ve horlaya horlaya uyumuş.

Ertesi sabah, kurukafaların gözlerindeki parl tı söndü-
günde, Cadı Yaga yine havana binmiş ve tokmağını bir kürek
gibi kullanarak uçup gitmiş.

O gidince, kızı çabucak Vasilissa'yı s p rgecen çıkarıp
eski haline döndürmüş. Kızlar bir kez daha oturup dikiş dik-
meye, konuşup g l şmeye ve birbirlerinin saçlarını taramaya
başlamışlar. Ancak, zamanın nasıl geçtiğini fark edemeyin-
ce, ansızın Baba Yaga'yı karşılarında bulmuşlar. Cadı, küçük
Vasilissa'yı sımsıkı yakalayıp, "Kızım, abuk fırını yak!" diye
bağırmış. "İyice kızdırmayı unutma!"

Fırını yakacak bir Şey bulamayınca kız çaresizce dışarıya
ıkıp meşe ve am odunu getirmiş ve ateşe vermiş.

Sonrasında Cadı Yaga uzun ve geniş ağızlı fırın küreğini
eline almış ve Vasilissa'ya dönüp, "K reğe otur bakalım, tatlı
kız!" demiş.

Vasilissa bu emre karşı gelmeye cesaret edememiş. Ama
k reğin ağzına yanlamasına oturmuş; böylece ayakları fırının
dış duvarına takılıyormuş.

" yle değil, tatlı kız!"

"Peki nasıl, Cadı Yaga?" diye sormuş Vasilissa. Sonra da
dönüp ayaklarını diğer taraftan bırakmış.

"Hareket etmesene, k  g m!"

Ama Vasilissa nasıl oturması gerektiğini bir türlü anlaya-
mıyor gibiymiş. En sonunda cadı sinirlenmiş ve, "Zamanımı
boşuna harcıyorsun!" diye bağırmış. "İşte, böyle oturmalısın."

Böyle dedikten sonra küreğe oturmuş ve dizlerini çene-
sine çekmiş. "Kızlar onu fırına sokup kapağı kapatmışlar

hemen; sonra da örgü malzemelerini, saç fırçasını ve tarağı alıp kulübeden dışarı fırlamışlar. Bahçe kapısından geçtikleri sırada Vasilissa kurukafalardan birini yanına almış. Uzunca bir süre hiç durmadan koşmuşlar, ama durup da arkalarına baktıklarında bir de ne görsünler? Fırından kurtulan Cadı Yaga, “Heh heh hee!” diye gülererek peşlerinden gelmiyor mu?

Bunu gören kızlar, ellerindeki saç fırçasını arkalarına atmışlar. Fırçanın düştüğü yerde aniden sık bir çalılık belirmiş. Cadı Yaga uzunca bir süre bu çalılıkla boğuşmuş; ama sonunda geçmeyi başarmış ve yeniden, “Heh heh hee!” diye gülererek kızların ardından koşmaya başlamış.

Kızlar bu sefer ellerindeki tarağı fırlatmışlar arkaya. Tarağın düştüğü yerde sıkı mı sıkı bir meşe ormanı bitivermiş. Cadı Yaga her bir ağacı dişleriyle ikiye bölmek zorundaymış. Ama sonunda bunu başarmış ve yeniden, “Heh heh hee!” diye gülererek kızların ardından koşmaya başlamış.

Bunun üzerine kızlar, ellerindeki altın ve gümüş iplikten örgüyü arkaya fırlatmışlar. Örgünün düştüğü yerde büyük bir bataklık belirivermiş.

Cadı Yaga bu bataklıktan geçmeye çalışınca önce dizlerine, sonra beline, sonra da çenesine kadar çamura gömülmüş. Ardından gözden kaybolmuş ve bir daha onu gören olmamış.

İki kız, Vasilissa’ların evine gelene kadar koşmuş. Pence-rede ışık göremeyince, Vasilissa kapıyı çalıp içeri girmiş.

“Nihayet!” demiş üvey kardeşleri. “Neden bu kadar geciktin? Sen gittiğinden beri ateş yakmayı bir türlü beceremedik. Komşulardan ateş alıp gelsek bile yaktığımız mumlar hemen sönuverdi!”

Festivalden dönmüş olan üvey anne, “Belki sizin getirdiğiniz ateş işe yarar,” demiş.

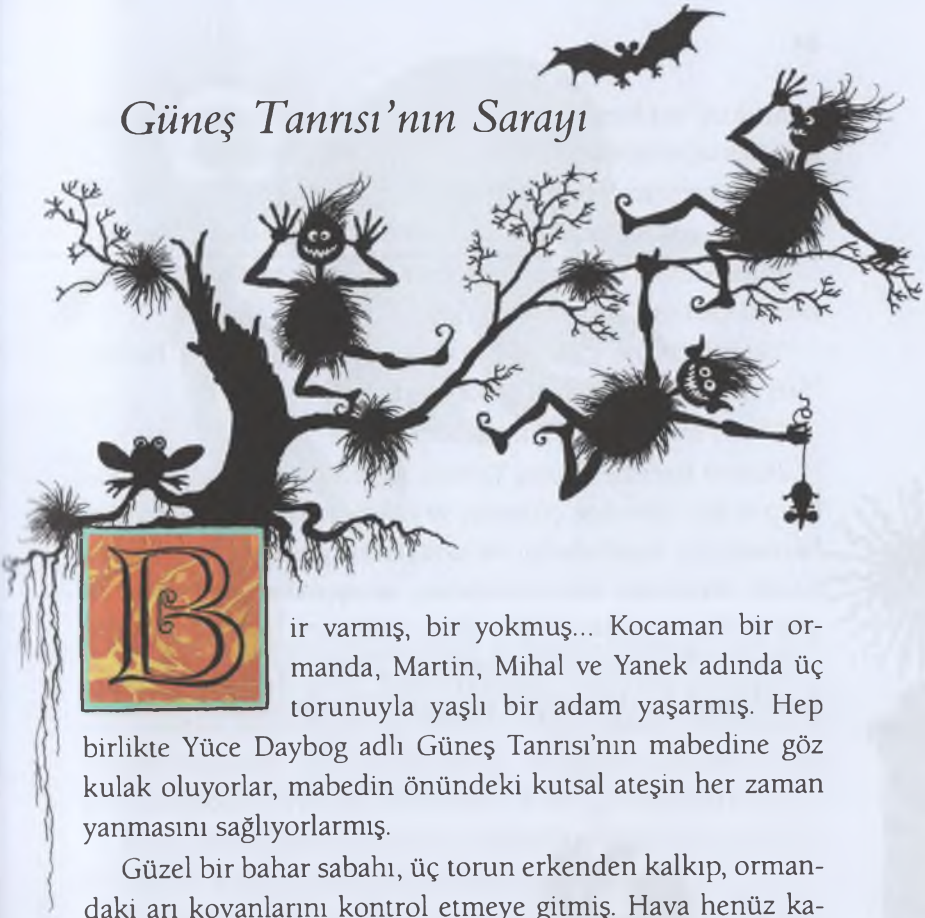
Bunun üzerine Vasilissa elindeki kurukafayı uzatmış, ama kurukafanın gözlerindeki ateş birden harlanıp üvey anne

ve kızlarını yakıp kül etmiş. Vasilissa da kurukafayı toprağa gömmüş ve Baba Yaga'nın kızını içeri çağırmış. Kızlar birlikte dikiş dikerek, konuşup gülüşerek ve birbirlerinin saçlarını tarayarak mutlu bir hayat sürmüşler.

Güneş Tanrısı'nın Sarayı

Bir varmış, bir yokmuş... Kocaman bir ormanda, Martin, Mihal ve Yanek adında üç torunuyla yaşlı bir adam yaşarmış. Hep birlikte Yüce Daybog adlı Güneş Tanrısı'nın mabedine göz kulak oluyolar, mabedin önündeki kutsal ateşin her zaman yanmasını sağlıyorlarmış.

Güzel bir bahar sabahı, üç torun erkenden kalkıp, ormandaki arı kovanlarını kontrol etmeye gitmiş. Hava henüz karanlık ve soğukmuş; bu yüzden torunlar biraz neşelenmek için Yüce Daybog adına bir şarkı söylemeye başlamışlar ve onu yükselmeye, sıcaklık ve ışık saçmaya davet etmişler. Çok uzaklaşmamışlar ki, ormanın ardındaki dağdan büyük bir ışık belirmiş ve aynı anda torunların karşısına yakışıklı bir genç adam çıkmış. Genç adamın giysileri altın ve pelerininin

astarı kızıl renkteymiş. Işığa bakmaya dayanamayan üç kardeş, kamaşan gözlerini yummak zorunda kalmış.

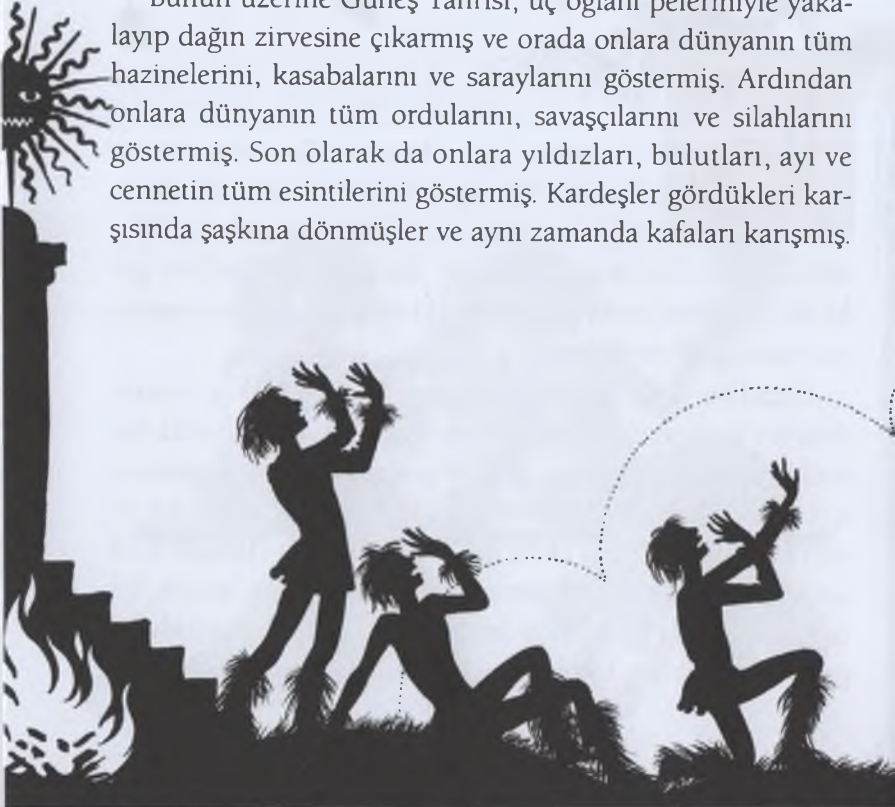
“İşte karşınızdayım! Benden buraya gelmemi siz istediniz, ama beni gördüğünüze memnun olmamış gibisiniz!”

Bunu duyan üç kardeş gözlerini aralamış ve kirpikleri arasından Güneş Tanrısı'na bakmış.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sormuş Güneş Tanrısı. “Sizi nelerin beklediğini göstereyim mi?”

“Evet, lütfen göster, ulu tanrımız!”

Bunun üzerine Güneş Tanrısı, üç oğlanı peleriniyle yakalayıp dağın zirvesine çıkarmış ve orada onlara dünyanın tüm hazinelerini, kasabalarını ve saraylarını göstermiş. Ardından onlara dünyanın tüm ordularını, savaşçılarını ve silahlarını göstermiş. Son olarak da onlara yıldızları, bulutları, ayı ve cennetin tüm esintilerini göstermiş. Kardeşler gördükleri karşısında şaşkına dönmüşler ve aynı zamanda kafaları karışmış.

Sonunda Güneş Tanrısı onları ormanda bulduğu yere geri götürmüş ve demiş ki, “Beni dinleyin. Size tüm dünyayı ve sizi nelerin beklediğini gösterdim. Ama sakın unutmayın, büyükbabanızın size verdiği sevgi ve ilginin tamamını ona geri ödmeden önce bu ormandan dışarı çıkmamalısınız.”

Bunu söyledikten sonra da ortadan kaybolmuş ve gözlerini ovuştururken üç kardeşi kendi başlarına bırakmış.

Gelgelelim, ihtiyar adam ve torunlarının yanı sıra bir cincüceler kabilesi de ormanı evleri bellemiş. Vukodlaklar olarak bilinen bu tüylü yaratıkların en büyük arzusu, güneşten kurtulup karanlıklar içinde yaşamakmış. Bu cincüceler, güneş mabedindeki kutsal ateşi geceleri bile söndürmedikleri ve ormanda sürekli bir ışık kaynağı bulundurdıkları için yaşlı adam ve torunlarından nefret ediyorlarmış.

Kaderin cilvesine bakın ki, Güneş Tanrısı üç kardeş ile konuştuğu sırada, vukodlakların kralı da oradaymış ve bir ağacın arkasına saklanıp konuşulanlara kulak kabartmış. Oğlanlar gördüklerini ve duyduklarını büyükbabalarına anlatmak için eve doğru yola koyulduklarında, vukodlakların kralı da ormanın çamurlu, ıslak ve karanlık bir bölgesine gitmiş. Çirkin, tüylü, kindar ve kavgacı cincücelerin kabilesi burada yaşıyormuş.

Cincücelerin arasından üç kardeş seçen kral, “Beni dinleyin,” demiş. “Bu üç oğlanı takip edecek, yanlarından bir an olsun ayrılmayacaksınız. Güneş Tanrısı’nın onlara söylediği şeyleri hatırlamalarını engellemek için elinizden geleni yapacaksınız, anladınız mı!”

Bunun üzerine üç cincüce hiç vakit kaybetmeden üç kardeşin peşine düşmüş ve bir kovan eşekarı gibi vızıldayarak onların düşünmelerini neredeyse olanaksız hale getirmiş. Bu yüzden de, oğlanlar büyükbabalarının yanına vardıklarında, Güneş Tanrısı’nın onlara dediği her şeyi unutmuşlar. Ama en azından yaşlı adama Güneş Tanrısı’nı gördüklerini ve tanrının onları dağın zirvesine çıkardığını söyleyebilmişler.

En büyük torunu Martin’e dönen büyükbaba, “Yüce Daybog sana ne söyledi peki?” diye sormuş.

Martin ne diyeceğini bilemeyip başını kaşındığı sırada, cincücelerden biri arkasından gizlice yanaşıp, “Dünyanın en zengin adamı olacağını söylediğini anlat ona,” diye fısıldamış.

Martin’in aklına başka bir şey gelmeyince, duyduğu bu cümleyi tekrarlamış büyükbabasına. O bunu dediği sırada, cincüce zıplayıp oğlanın cebine girmiş ve bir köşeye kıvrılmış.

Yaşlı adam ortanca torunu Mihal'a dönüp, "Peki Yüce Daybog sana ne söyledi evladım?" diye sormuş.

Mihal da söylenenleri bir türlü hatırlayamıyormuş. Bu sırada bir başka cincüce parmak uçlarına basarak arkadan yaklaşmış ve, "Senin, dünyanın en kudretli savaşçısı olacağını söylediğini anlat ona," diye fısıldamış.

Bu, Mihal'a mantıklı gelince, cincücenin söylediklerini kelimesi kelimesine aktarmış. Bunu yaptığı sırada ikinci cincüce onun cebine girmiş ve orada kalmış.

Yaşlı adam sonra da en küçük torununa dönmüş ve, "Yanek," demiş, "Güneş Tanrısı sana ne söyledi evladım?"

Üçüncü cincüce, "Dünyanın en zeki insanı olacağını söylediğini anlat ona," diye fısıldamış.

Fakat Yanek, cincücenin dediğine kulak asmamış ve ona bir tekme atıp, "Güneş Tanrısı'nın bana ne söylediğini hatırlamıyorum büyükbaba," demiş.

Üçüncü cincüce ayaklarını sürüye sürüye vukodlakların kralının yanına dönmüş ve başarısız olduğunu itiraf etmiş. Kral da onu kulaklarından yakalayıp bir güzel patakladıktan sonra, "Hemen o oğlanın yanına dön ve onu rahatsız etmeye devam et. Sakın Güneş Tanrısı'nın söylediklerini hatırlamasına izin verme, yoksa seni mahvederim," demiş. Bunun üzerine cincüce, Yanek'in yanına dönmüş ve vızıldayarak oğlanın kafasını ütölemeye devam etmiş.

Bu sırada diğer iki cincüce de Martin ve Mihal'ı değiştirmek için canla başla çalışıyormuş. Martin'in cücesi oğlanın kafasını bulandırıp duruyor, onu sadece bal toplarken,

yeni kovanlar hazırlarken ya da alım satım yapıp daha da zenginleşirken rahat bırakıyormuş. Mihal'ın cücesi ise, gidip silah bulması ve savaflara katılması için oğlanın başının etini yiyormuş. Her iki cüce de, "Bu ormanda kalmanın sana ne faydası var?" diye sorup duruyormuş.

Fakat en küçük torun Yanek, Güneş Tanrısı'nın ona ne dediğini hatırlamaya çabalıyormuş. Böylece geçen üç günün sonunda büyükbabasının yanına gidip, "Büyükbaba, dağa tırmanacağım ve huzur bulabileceğim sessiz bir yere gideceğim. Yüce Daybog'un dediklerini hatırlayana dek de geri dönmeyeceğim," demiş.

Bunu duyan büyükbaba çok üzölmüş, çünkü Yanek en sevdiği torunuymuş.

"İyi diyorsun da sevgili torunum, senin dönüşünü göreceğ kadar yaşayamayabilirim."

"Haklısın büyükbaba, ama ben bu konuyu çok düşünüm ve galiba bunu yapmazsam içim hiç rahat etmeyecek."

Elinden bir şey gelmeyeceğini anlayan büyükbaba, istemeyerek de olsa torununun gitmesine göz yummuş. Peşindeki cincüce ile birlikte dağa tırmanan Yanek epey yol gittikten sonra, derin bir göle dökülen yüksek bir şelalenin tepesinde sessiz bir yer bulmuş. Buraya oturan Yanek derin düşüncelere dalmış. Cüce de hemen arkasına oturmuş.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış.

Bu sırada Martin gitgide zenginleşiyor, Mihal ise vaktini savaş ve yağma ile geçiriyormuş. Kutsal ateş ile tek başına ilgilenmek zorunda kalan zavallı büyükbabaları ikisinin de umurunda değilmiş.

En sonunda bir gün Martin, kardeşi Mihal'ın yanına gidip, "Şu bizim ihtiyardan neden kurtulmuyoruz?" diye sormuş. "Bizim yemeklerimizden yiyor ve karşılığında bize hiçbir şey kazandırmıyor. Sende bir sürü silah var, neden onu öldürmüyorsun? Böylece onun köhne kulübesine arı kovanlarını koyabiliriz." Martin böyle söylüyormuş, çünkü parasıyla kendisine güzel bir ev yapmış.

Büyükbabasını öldürme fikrini duyan Mihal'ın yüzünün rengi atmış. Ama Martin uzun süre onun başının etini yiyince en sonunda, "Pekâlâ," demiş. "Uyumasını bekleyip kulübesini ateşe verelim. Bu onu doğrudan öldürmekten iyidir hiç değilse."

Öyle de yapmışlar. Yaşlı adam uyuyana dek bekledikten sonra kulübesini ateşe vermişler. Sonra da büyükbabalarının çığlıklarını duymamak için hızla oradan uzaklaşmışlar.

Yaşlı adam alevlerin çıtırtısından uyanıp, panikle kapıyı açmaya çabalamış. Kapının kilitli olduğunu anlayınca da, bunu torunlarının yaptığını anlamış ve bu taş kalpli davranışları yüzünden oturup gözyaşı dökmeye başlamış. Sonra da sessizce ölmeye hazırlamış kendisini.

Bunlar olup biterken, tepelerde oturmakta olan Yanek hâlâ Güneş Tanrısı'nın ona söylediklerini hatırlamaya bir adım bile yaklaşmamış, çünkü cincüce hiç durmadan onu rahatsız ediyor, taklalar atıp şelaleden kayıyor, vızıldıyor, konuşuyormuş. En sonunda Yanek diz çöküp dua etmeye başlamış:

“Ah, yüce Daybog, güneşin tanrısı, dediklerini hatırlamam için ne olur yardım et bana!”

Duası biter bitmez gökyüzüne bakan Yanek, karşısında Güneş Tanrısı'nı görmüş.

“Sen ne aptal çocukmuşsun meğer!” demiş Güneş Tanrısı. “Ben size, büyükbabanızın size verdiği sevgi ve ilginin karşılığında vefa borcunuzu ödemededen önce ormandan dışarı çıkmamanızı söylemişim. Oysa sen dağın tepesinde kimseye yararın dokunmadan aylak aylak oturuyorsun. Senin, ağabeylerinden daha akıllı olduğunu düşünüyordum, ama sanırım sen ailenin en budalasıymışsın! Şimdi çok geç olmadan hemen evine koş.”

Böyle diyen Güneş Tanrısı, altın renkli pelerinini omuzlarına sarıp gözden kaybolmuş.

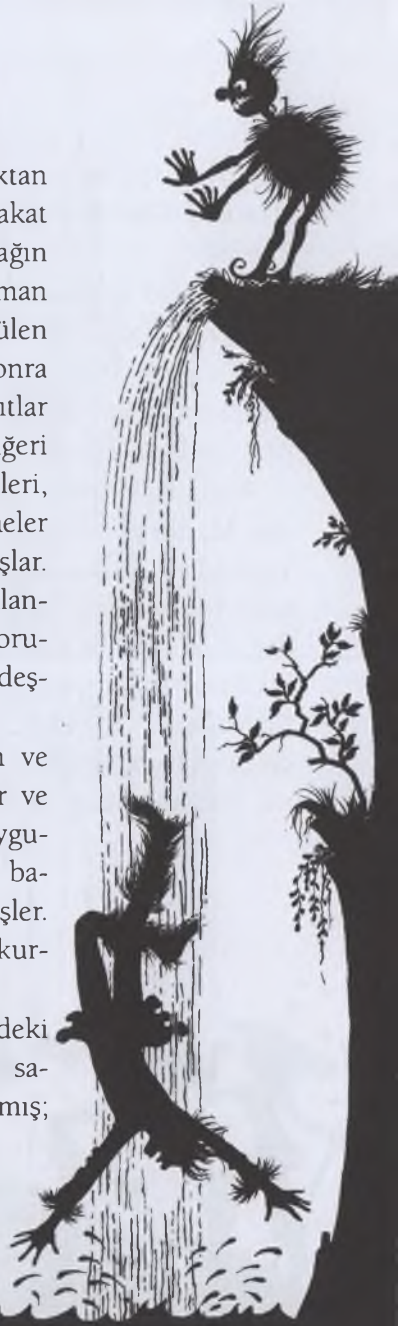
Yanek bunları duyunca çok utanmış. “En iyisi ben hemen büyükbabama gideyim. Şu şelaleden biraz su içeyim, sonra hemen yola koyulurum,” diye düşünmüş.

Şelalenin yanına eğilmiş. Tam bu sırada, Yanek eve döndüğü takdirde vukodlakların kralının kendisine yapacağı şeylerden ödü kopan cincüce, koşup oğlanı itivermiş. Aşğıdaki derin göle düşen ve yüzme bilmeyen Yanek boğulup ölmüş.

İlk başta cincüce bu sorumluluktan kurtulduğu için çok sevinmiş. Fakat sonra üzölmeye başlamış, çünkü dağın tepesinde Yanek ile çok huzurlu zaman geçiriyormuş. Giderek daha çok üzölen cincüce önce ağlayıp sızlanmaya, sonra da kederli bir şekilde feryat edip ağıtlar yakmaya başlamış. Biri Martin'in, diğeri ise Mihal'in cebinde saklanan kardeşleri, onun bu feryatlarını duymuşlar ve neler olup bittiğini merak etmeye başlamışlar. En sonunda dayanamamışlar ve saklandıkları ceplerden aşağıya atlayıp, sorunun ne olduğunu öğrenmek için kardeşlerinin yanına koşmuşlar.

Cincüceler gider gitmez, Martin ve Mihal oldukları yerde kalakalmışlar ve kalplerine korkunç bir suçluluk duygusu saplanmış. Birbirlerine dehşetle bakıp, "Olamaz, biz ne yaptık?" demişler. "Hemen eve koşup büyükbabamızı kurtarmalıyız!"

Uçarcasına koşup, alevler içindeki kulübeye varmışlar. Mihal elindeki savaş baltasıyla kulübenin kapısını kırmış;

Martin de içeriye girmiş ve yaşlı adamı kucağına alıp dışarı çıkarmış. Onu serin çimlere yatırıp, başını soğuk sularla ovmuşlar.

“Bizi affet büyükbaba! Ne olur affet bizi!”

Büyükbabaları ağır ağır açmış gözlerini.

“Siz zaten affedildiniz evlatlarım, yoksa şimdi burada olmazdınız. Ama ben artık gitmeliyim, ne yazık ki sizinle burada daha fazla kalamayacağım.”

Ayağa kalkan yaşlı adam, ağır adımlarla dağa doğru ilerlemiş. Martin ve Mihal da korku içerisinde onu takip etmişler. Yaşlı adam gittikçe daha yükseğe çıkıyor, torunlarının daha önce hiç görmediği patikalardan yürüyormuş. En sonunda dağın en yüksek noktasına varmışlar ve önlerinde uzanan kocaman bir bulut tarlası görmüşler. Bu bembeyaz bulutların yukarısında pembe bir bulut süzülüyor, onun üzerinde de camdan bir dağ yükseliyormuş. Camdan dağın tepesinde ise, kapısına uzun bir merdivenle ulaşılan altından bir saray

varmış. Sarayın içinde Yüce Daybog ve soylu misafirleri oturuyorlar, altın kadehlerden şarap içiyorlarmış.

Sarayın önündeki merdivenlere biri yerleşmiş, yüzünü ellerine gömmüş bir halde gözyaşı döküyormuş.

Yaşlı adam, beyaz ve pembe bulutların diğer tarafından seslenmiş.

“Derdin nedir yavrum? Neden ağlıyorsun?”

Ağlayan kişi başını kaldırıncaya, bunun Yanek olduğunu görmüşler.

“Seni terk ederek büyük bir hata yaptığım için Güneş Tanrısı beni sarayına kabul etmiyor büyükbaba,” diye cevap vermiş Yanek.

Bunu duyan yaşlı adamın yanaklarından yaşlar süzölmüş. Martin ve Mihal’a bakarak, “Ormana dönün yavrularım,” demiş. “İyi insanlar olun ve sakın kutsal ateşin sönmesine izin vermeyin. Ben Yanek’e yardım edeceğim.”

Bunu duyan Martin ve Mihal’in ödleri patlamış.

“Büyökbaba, geri gel! Bulutların üzerinde yürüyemezsin!”

Ama büyükbaba çoktan yola koyulmuş ve önce beyaz, sonra da pembe bulutların üzerinde yürümüş. Cam dağa vardığında altın merdivenleri çıkıp torununun yanına varmış. O ve Yanek birbirlerine kavuştukları için mutluluk gözyaşları dökerek kucaklaşmışlar. Yaşlı adam, Yanek’in elini tutup onu sarayın girişine götürmüş ve kapıyı çalmış.

Dağın tepesinden bakan Martin ve Mihal, kapının açıldığını görmüşler. Güneş Tanrısı dışarı çıkıp ellerini uzatmış ve büyükbaba ile torunu altın sarayına almış.

Martin ve Mihal ise ağır adımlarla dağdan inip, yavaş yavaş ormandaki evlerine dönmüşler. O gün geçtikleri patikaları bir daha hiç bulamamışlar. Ömürlerinin sonuna dek ormanda yaşamışlar. Evlenip çocuk sahibi olmuşlar ve kutsal ateşi hiç söndürmemişler. Onlardan sonra çocukları, daha sonra da torunları bu görevi sürdürmüş.

Üç cincüceye gelince... Onlar korka korka krallarının yanına dönmüşler. Kral da onlara bir araba dolusu sopa attıktan sonra, tam üç yıl otuz gün boyunca çamurda başları üzerinde durma cezası vermiş.

Sazlıkta Yaşayan Kız

ok eski zamanlarda bir kral yaşarmış. Bu kral bir gün oğlunun evlenme vaktinin geldiğine karar vermiş. Ama genç prens, çirkin ve çelimsiz bir eş istemediğini, karısının dünyanın en güzel kadını olması gerektiğini söylemiş.

“İyi diyorsun da oğlum,” demiş kral, “bu kızı nereden bulacağız?”

“Belki de Bilge Ana biliyordur.”

Bunun üzerine gidip Bilge Ana’ya sormuşlar.

“O buralardan çok uzakta yaşıyor,” demiş Bilge Ana. “Buradan oraya gitmek, oradan da buraya gelmek kadar uzak.”

“Peki, orası neresi, Bilge Ana?”

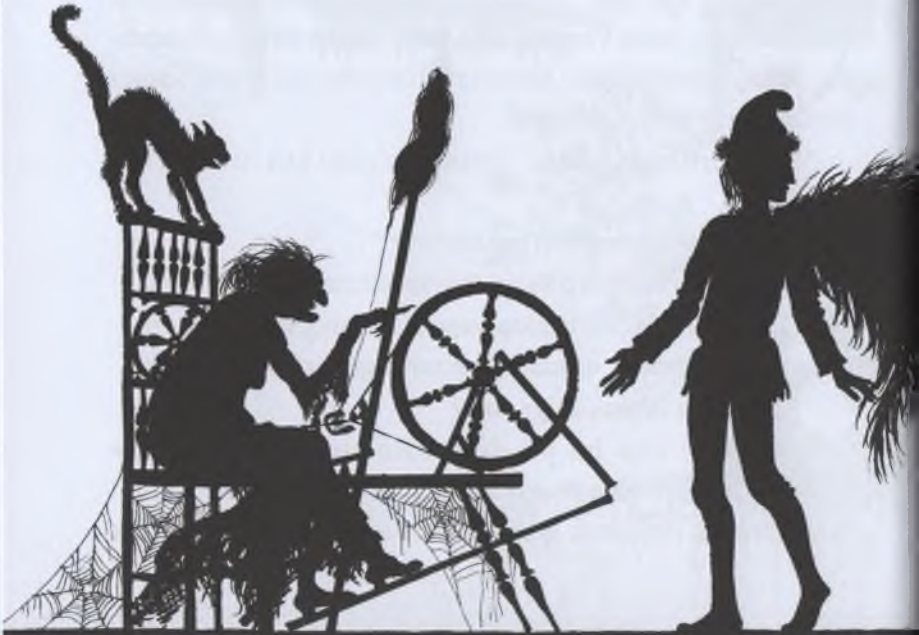
“Karadeniz diye bir yer duymuşsunuzdur mutlaka. İşte bu Karadeniz’in tam ortasındaki yetmiş dördüncü adanın sazlıklarında üç kamış gizli. Bu kamışları bulmak epey zor

olacak, çünkü Karadeniz'in adaları öylesine karanlıktır ki, aydınlık bile yolunu bulamaz, kaybolur. Dahası, bu üç kamış bir cadı tarafından korunur ve bu cadı, o kamışlar kesilirse kendi yaşamının sona ereceğini bilir. Fakat bu kamışlardan birinde öyle bir kız saklıdır ki, yıldızlarla dolu gökyüzü ona bakınca gülümser; çünkü o, dünyanın en güzel yaratığıdır.”

Bilge kadının söylediklerini baştan sona dinleyen prens, “Pekâlâ,” demiş. “Gidip o sazlıktaki kızı bulacağım.”

Bunu dedikten sonra atını eyerleyip yola koyulmuş ve kırk dokuz krallığı ve Operensiya Denizi'ni aştıktan sonra içinde yaşlı bir kadının yaşadığı küçük bir kulübeye gelmiş.

“Nineciğim, sazlıkta yaşayan kızı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin bana?”

“Hayır, söyleyemem,” demiş yaşlı kadın. “Ama uşağımı çağırıp seni kız kardeşime götürmesini isteyeceğim. Belki o sana yardım edebilir.” Böyle dedikten sonra uşağına seslenmiş: “Mitsi, gel buraya Mitsi!”

Kralın oğlu, upuzun bıyıklı bir fare olan Mitsi’yi takip etmiş. Bir süre sonra, başka bir yaşlı kadının yaşadığı küçük bir kulübeye varmışlar.

“Nineciğim, sazlıkta yaşayan kızı nerede bulabileceğimi söyler misin bana?”

“Hayır, söyleyemem yavrum. Uşağım Pitsi’yi çağırayım da seni kız kardeşime götürsün. Belki o sana yardım edebilir.”

Kar beyaz bir sincap olan Pitsi’yi takip eden prens, üçüncü yaşlı kadının kulübesine varmış.

“İyi günler dilerim nineciğim.”

“Bana böyle nazik davranman iyi oldu, yoksa şimdiye çoktan midemde olurdun. Kuşların bile uçmadığı bu garip diyarda ne ararsın oğul?”

“Sazlıkta yaşayan kızı arıyorum.”

“Ayaklarına demirden çizmeler geçirsen bile, onu bulana kadar on iki çift çizme eskitmen gerekir! Senin ejderha sütü emmiş, kor haline gelmiş kömürle beslenmiş bir ata ihtiyacın var.”

“Böyle bir atı nerede bulurum?”

“Şanslısın,” demiş yaşlı kadın, “başında altın sarısı üç saç teli görüyorum. Bir zamanlar babana bir peri âşık olmuş olmalı. Bu kulübenin ardındaki yüksek dağa tırman ve bu kapı mandalıyla başındaki üç altın saça dokun.”

Bunun üzerine prens dağa tırmanmış ve başındaki üç tel altın saça kapı mandalı ile dokunmuş. Bunu yapar yapmaz, gökyüzünde beliren parlak bir bulut hızla prene doğru gelmeye başlamış. Bulutun üstünde ejderha sütü emmiş, kor haline gelmiş kömürle beslenmiş bir at varmış. Bu at, bulutun üzerinden atlayıp prene yanaşmış. Bu sırada kapı mandalı, elmas düğmeleri ve gümüş işlemeleri olan kürkten yapılmış bir eyere dönüşmüş.

“Haydi, binin üstüme sahibim,” demiş at. “Bir kasırga kadar mı hızlı gideyim? Yoksa bir düşünce kadar mı? Ya da bir kuş kadar?”

“Sen nasıl istersen öyle git, güzel at.”

“Pekâlâ, öyle olsun. Ama zifiri karanlığında aydınlığın bile kaybolduğu adalara gidiyoruz. Bu yüzden önce Güneş’in parlak evine gidip ışınlarından birini istemeliyiz.”

Bu konuşmadan sonra birlikte gökyüzüne yükselmişler ve bir süre gittikten sonra, kapılarını sakallı iki kurdun koruduğu bir diyara varmışlar. Bu muhafızlar, geçiş bedeli olarak yarım kilo et almadan kimseyi diğer tarafa geçirmiyorlarmış. Bunu gören prens, bir elini kesip kurtlara fırlatmış.

Yola devam ederek Güneş’in parlak evine, rüzgârın eksik olmadığı Bujan Adası’na varmışlar. Burada Güneş’in sevgili kızı Zora’yı görmüşler. Şafak Kızı prene bal ikram etmiş ve

gümüş bir tüy ile tellerine dokunduğu altın kanunu çalmış. Çaldığı melodi öylesine güzelmiş ki, prensin kesik eli yerine yenisi çıkmış. Sonra Şafak Kızı, Güneş'in yakıcı ışınlarından birini almış ve onu bir kurdele gibi bağlayıp küçük bir kutuya yerleştirdikten sonra prensin boynuna asmış. Kralın oğlu yeniden atına binmiş ve yedi gün yol gittikten sonra nihayet Karadeniz'in adalarına varmış. Bu adalar gerçekten de öylesine karanlıkmiş ki, aydınlık bile yolunu kaybediyormuş. Prens boynundaki kutuyu açıp Güneş'in ışınını çıkarmış. Bu ışın sadece prensin yoluna ışık tutuyor ve onu prensten başka hiçbir yaratık göremiyormuş. Prens üç kamışın yetiştiği yeri bulup, bir kılıç darbesiyle üçünü birden kesmiş. Bu sırada acı bir çığlık duyulmuş; kamışların köklerinden siyah renkte kan akmış. Bu acı çığlık ve siyah kan, kamışları koruyan cadıdan geliyormuş.

Kralın oğlu kamışları alıp çabucak atına atlamış ve kırk dokuz krallığı bir bir geride bırakmaya başlamış. Ama yolda ilerlerken içini korkunç bir merak sarmış. Kamışların içinde gerçekten kızlar olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyormuş. En sonunda daha fazla dayanamamış ve atını durdurup kamışlardan birini hançeriyle yarmış.

Kamışın içinden inci kadar beyaz tenli, güzel mi güzel bir kız çıkmış. Ama çıkar çıkmaz yere yığılmış ve, "Su! Su!" diye inlemeye başlamış. "Bana bir damla, sadece bir damla su ver... Yoksa öleceğim."

Bir damla su hiç de aşırı bir istek değilmiş aslında; ama prensin yanında hiç su yokmuş. Bu yüzden kamıştan çıkan

kız giderek halsizleşmiş ve en sonunda yere yığılıp ölmüş.

Kralın oğlu bu duruma öylesine üzülmüş ki, kızı hayata döndürebileceğini bilse kendi canını vermeye hazırmış. Ama elinden hiçbir şey gelmiyormuş.

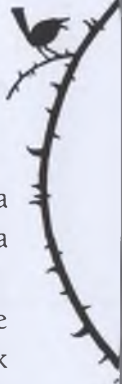
Kılıcıyla bir mezar kazıp zavallı kızı gömmüş ve üzerine de ikiye ayrılmış olan kamışı dikmiş. Kamıştan, üzerinde tek siyah gül olan bir gül ağacı yeşermiş. Sağlam kalan diğer iki kamıştan acı acı ağlamalar duyuluyormuş.

Bunun üzerine kralın oğlu, “Bu zavallı kızın ölümüne ben sebep oldum,” diye düşünmüş. “O çiçeği koparıp ölümün bahçesine diktim.” Fakat kendini ne kadar paralasa da hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini bildiğinden, atına binip yoluna devam etmiş.

Gelgelelim, bir süre sonra yeniden meraka düşmüş. İkinci kamışın içinde ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyormuş. En sonunda dayanamayıp şeytana uymuş ve hançerini çıkarıp kamışı ikiye bölmüş. Yarılan kamışın içinden inci beyazı bir kız çıkmış ve, “Su! Su!” diye inlemiş. “Bana bir damla, sadece bir damla su ver... Yoksa öleceğim.”

Fakat prensin ona verecek bir damla bile suyu yokmuş ve zavallı kız oracıkta ölüvermiş.

Prens bu duruma öylesine üzülmüş ki, neredeyse kendi de ölüyormuş. Ama olan olmuş bir kere. Kılıcıyla bir mezar kazıp zavallı kızı gömmüş ve mezarın üzerine kesik kamış parçasını dikmiş. Kamıştan, üzerinde siyah güller olan bir gül ağacı bitivermiş. Son kalan kamıştan da acı acı ağlamalar duyulmuş.

Kralın oğlu yeniden atına binip yoluna devam etmiş. Bir süre sonra yeniden korkunç bir meraka kapılmış ve üçüncü kızın neye benzediğini öğrenenilmek için yanıp tutuşmaya başlamış. Son kamışı eline alıp incelemiş; onu tam ikiye böleceği sırada atı başını uzatıp kamışı oğlanın elinden kaptırmış. Bu halde uçmaya devam edip bir gölün kıyısına varmışlar.

Suyun kenarına gelen prens, son kamışı da hançeriyle ikiye bölmüş. Ortaya öylesine güzel bir kız çıkmış ki, daha önce yeryüzünde böyle bir güzellik görülmemiş. “Su! Su!” diye inlemiş kız. “Bana bir damla, sadece bir damla su ver, yoksa öleceğim.”

Prens hiç vakit kaybetmeden miğferini çıkarmış ve gölden su doldurup kıza vermiş. Birbirlerinin kollarına atılıp öpüşmüşler ve, “Ben seninim, sen de benimsin,” demişler.

Sonra da prens onu babasının sarayına götürmüş ve burada dünya evine girip uzun yıllar boyunca mutlu bir hayat sürmüşler.

Copyright © 2002 by [illegible]

Hayvanlara Savaş Açan Kral

B

ir zamanlar ormanın birinde yoksul bir asilzade yaşıyormuş. Bu adamın yıkık dökük şatosu, atı ve av köpeğinden başka hiçbir şeyi yokmuş. Bu yüzden, karnını doyurabilmek için her gün avlanmak zorundaymış. Ama sahip olduğu hayvanların üzerine titriyor; her akşam onların tüylerini tarıyor, ne yerse onlara da aynısından veriyor, üşümesinler diye odun kesip şömineye atıyormuş. Karşılığında, onlar da sahiplerini çok seviyorlarmış.

Bir gün bu genç lord ormanın sık çalılarla kaplı bir bölgesine avlanmaya gitmiş. Köpeğini yanına almış, atını ise çalılık bölgenin hemen dışında bir otlukta bağlamış.

Bir süre sonra otluğa bir tilki gelmiş ve ata hayranlıkla bakmaya başlamış.

“Aman kardeşim, tüylerin ne kadar parlak, ne iyi beslenmişsin! Efendin sana çok iyi bakıyor olmalı.”

“Evet, öyle,” demiş at. “Sahip olduğu her şeyi benimle paylaşır.”

“Biraz burada oturup seninle muhabbet etsem olur mu?” diye sormuş tilki.

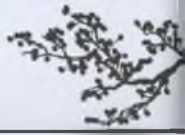
“Tabii olur,” demiş at kibarca. Tilki de onun yanına oturmuş ve birlikte sohbet etmeye koyulmuşlar; ta ki genç lord avladığı iri bir geyikle geri gelene kadar. Tilkiyi görünce çok şaşırان genç adam hemen tüfeğini kaldırıp nişan almış. Ama tilki hızlı davranıp bağırılmış:

“Lütfen ateş etmeyin efendim! Onun yerine beni de hizmetkârınız olarak yanınıza alın, böylece siz avlanırken ben de atınıza göz kulak olurum. Tanrı aşkına! Ormanda bunca kurt ve ayı dolanırken, atınızı burada tek başına bırakmanız ne büyük bir tehlike!”

Genç lord bunun mantıklı bir tavsiye olduğunu düşünmüş ve tilkinin onlarla birlikte şatoya gelmesine izin vermiş. Virane şatoya vardıklarında tilkiye de bir kap yemek ve ateş başında bir yer verilmiş. “Ne kadar da şanslıyım!” diye düşünmüş tilki.

Ertesi gün genç lord avlanmaya gittiğinde, tilki de atın yanında nöbet tutmaya başlamış. Bir süre sonra aç bir ayı görmüş ve gelip atın çevresinde dolanmaya başlayarak onu ürkütmüş.

“Hey, ayı! Atı rahat bırak!” diye seslenmiş tilki. “Eğer uslu uslu oturup beklersen, dünyanın en cömert insanı olan efendimle tanışabilirsin.”

dimiz avdan döndüğünde senin karnını da güzelce doyurur. Öyle değil mi at?”

“Aynen öyle,” demiş at. Ayının varlığı onu hâlâ tedirgin ettiği için terliyormuş. “Sahip olduğu her şeyi bizimle paylaşır.”

Böylece ayı oturup beklemeye başlamış. Genç lord avdan döndüğünde, ayıyı da yanına alması için diğerleri onu ikna etmiş. Ayıya şatoda yemek ve yatacak bir yer verilmiş; ertesi sabah efendileri ava çıktığında, ayı ile tilki birlikte nöbet tutmaya başlamışlar.

İkisi birlikte oturup sohbet ettikleri sırada, yanlarına bir fare yanaşmış.

“Haydi, yaylan!” diye bağırmış ayı. “Görmüyor musun, atı korkutuyorsun!”

“Lütfen sizinle kalmama izin verin,” diye yalvarmış fare. “Bugünlerde ormanda yaşam öylesine zor ki... Oysa sizler nasıl da karnı tok ve mutlu görünüyorsunuz!”

“İyi ama sen efendimiz için ne yapabilirsin ki?” diye sormuş ayı kızgın kızgın.

“Öyle demeyin, bir şekilde işe yarayacağımdan eminim,” demiş fare. “Ne de olsa bir anahtar deliğinden bile geçebilmek herkesin harcı değil.”

Bunun üzerine, genç lord avdan döndüğünde, farenin de onlarla kalması için diğerleri onu ikna etmiş.

Ertesi gün bir köstebek gelip aralarına katılmak istemiş.

“Hadi oradan!” demiş tilki. “Gözleri görmeyen zavallı bir köstebek ne işimize yarayacak bizim?”

“Bilseniz şaşarsınız,” demiş köstebek. “Yanıma birkaç arkadaş aldığım takdirde, bir tarlayı dört attan daha hızlı sürebilirim.”

Bunun üzerine köstebeği de aralarına almışlar ve şatoya dönünce ona yemek ve ateşin başında bir yer vermişler.

Ertesi gün kocaman bir şahin gelmiş ve aralarına katılmak istemiş.

“Epey kuvvetliyimdir,” demiş. “Pençelerimle bir atı ve sahibini kavrayıp ormanın diğer tarafına götürebilirim.”

Sonra da bir yaban kedisi görünmüş.

“Mırlamalarım ve oyunculuğumla sizleri eğlendirebilirim,” demiş.

Böylece yaban kedisi ve şahin de aralarına katılmış ve genç lord hepsine bakmaya, karınlarını doyurup onlara sıcak

bir yuva sağlamaya başlamış. Hayvanları da onu çok ama çok seviyorlarmış.

Gelgelelim bir gün, genç lord ava gittiği sırada, tilki diğerlerine dönmüş ve şöyle demiş:

“Dostlarım, hepimiz mutlu ve halimizden memnunuz; ama efendimiz bazen oldukça üzgün ve keyifsiz görünüyor. Bence ona arkadaşlık etmesi için kendi türünden bir eşe ihtiyacı var. Böyle birini nereden bulabiliriz?”

Şahin öne çıkmış. “Geçen gün kraliyet sarayı üzerinden uçuyordum ve kralın çok güzel bir kızı olduğunu gördüm. Efendimize eş olması için onu kapıp şatoya getirsem ya?”

Diğerleri de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüşler.

Şahin, kralın sarayına uçmuş ve bir meşe ağacına tüneyip beklemeye koyulmuş. Prenses akşamüstü bahçede yürüyüşe çıkınca da onu kapıp ormandaki şatoya götürmüştü. Uçarken prensesi pençeleriyle öylesine nazikçe tutmuş ki, onun kılına bile zarar vermemiş.

Genç lord, dostlarının ona güzeller güzeli bir eş bulduğunu görünce sevinçten havalara uçmuş. Prenses de ormanda yaşamaktan mutluymuş, çünkü genç lord ona da çok iyi bakıyor, onu gözünden sakınıyormuş.

Fakat kral, kızının ortadan kaybolmasına çok üzülmüş ve öfkelenmiş. En sonunda bir cadıdan, kızının başına gelenleri öğrenmesini istemiş.

Yaşlı cadı bir tasa su doldurup içine bakmış. Sonra da demiş ki, “Kızınız ormanda genç bir asilzade ile yaşıyor. Eğer

bana hazinenizin yarısını verirseniz size onu geri getiririm.”

“Tamam, kabul ediyorum,” demiş kral.

Bunun üzerine cadı küçük bir halının üstüne oturmuş. Eline aldığı kamçısıyla, halıyı havalanana dek dövmüş ve halının üstünde ormana doğru uçmuş. Orada, virane şatonun bahçesinde, onu koruyan hayvanlarıyla yürüyüş yapan prensesi görmüş.

“Sana güzel masallar anlatmamı ister misin?” diye sormuş prensese. “Kahramanlar, sihirbazlar, kuşlar ve canavarlarla ilgili harika masallar biliyorum. Yaz ve kış, güneş, ay ve yıldızlar hakkında da.”

Prensese masal dinlemeyi çok seviyormuş, bu yüzden cadının bu teklifine hayır diyememiş.

“Öyleyse gel ve yanıma otur,” diyerek prensese halıda yer açmış cadı. “Gel de sana altın elma ile dokuz tavuskuşunun hikâyesini anlatayım.”

Fakat prenses haliya oturur oturmaz cadı kamçısını kaptığı gibi haliyi kamçılamiş ve göz açıp kapayıncaya kadar kızı şatodan kaçırıp kraliyet sarayına geri götürmüş. Kızının bir kez daha kaçırılmasını istemeyen kral, onu bir kuleye kapatmış.

Eşini kaybeden zavallı genç lord kahrolmuş. Hayvan dostları da onun bu haline çok üzölmüşler.

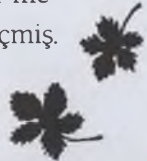
“Dostlarım, prensesi geri getirmeliyiz,” demiş tilki. “Bir planım var. Kedi, sen şimdi kraliyet sarayına git ve kulenin önündeki bahçede oyna. Ama sakın prensesin hizmetkârlarına yakalanma.”

Böylece yaban kedisi saray bahçesinin yolunu tutmuş. Oraya vardığında da sevimli bir şekilde oynamaya başlamış. Rüzgârda uçan yaprakları kovalıyor, kendi kuyruğunu yakalamaya çalışıyormuş. “Ne kadar da sevimli bir yaratık!” demiş bahçede bekleyen hizmetkâr kadınlar. “Haydi, şunu yakalayalım da prensesimizi eğlendirsin biraz.” Fakat ellerinden geleni yaptıkları halde kediyi bir türlü yakalayamamışlar.

Olanları kulenin penceresinden izleyen ve kediyi tanıyan prenses, “Birkaç dakikalığına bahçeye çıkmama izin verin,” demiş. “Ben çağırırsam geleceğinden eminim.”

“Tamam, ama sadece birkaç dakikalığına,” demiş kadınlar. “Çünkü babanız duyarsa bize burayı dar eder.”

Böyle dedikten sonra kulenin kapısını açmışlar ve prensesin bahçeye çıkmasına izin vermişler. Tam bu sırada, bir meşe ağacının dalları arasında saklanan şahin harekete geçmiş.

Bahçeye doğru pike yapıp prensesi kapıvermiş ve onu narin bir çiçeği tutar gibi dikkatle taşıyarak ormana geri götürmüştü.

Kral bir kez daha, hem de alt tarafı birkaç hayvan tarafından kandırıldığını anlayınca öfkeden deliye dönmüştü.

O öfkeyle ormandaki tüm hayvanlara savaş açmaya karar vermiş ve hem hepsini yok edeceğine, hem de kızını geri alacağına yemin etmiş. Çok sayıda asker, at ve top tüfekten oluşan büyük bir ordu toplamış ve cadının verdiği tarife göre ormana doğru ilerlemeye başlamış.

“Eyvah, şimdi ne yapacağız?” diye sormuş ayı.

“Kendimizi elimizden geldiğince savunacağız,” demiş tilki. “Her biriniz mümkün olduğunca fazla sayıda arkadaşınızı çağırın. Ben beş yüz tilki toplayabilirim. Ya sen?” diye sormuş ayıya.

“Hımm, sanırım yüz kadar ayı getirebilirim,” demiş ayı.

“Peki ya sen, sevgili kedi?”

“Sekiz yüz kadar,” diye cevap vermiş kedi.

“Sen, küçük fare?”

“Sekiz bin garanti.”

“Sen ne diyorsun, köstebek dostum?”

“En az üç bin diyebilirim.”

“Peki ya sen, ey devasa şahin?”

“Korkarım ki en fazla üç yüz arkadaşımı çağırabilirim.”

Bu konuşmadan sonra tüm hayvanlar arkadaşlarını çağır-maya gitmişler; tilki de bir savaş planı yapmaya koyulmuş.

Kralın ordusu, hava kararana kadar ilerledikten sonra bir

yerde kamp kurmuş. Fakat gecenin ilerleyen saatlerinde fareler kampı istila edip atların yularlarını, eyerlerini bağlayan ipleri ve dizginlerini kemirmişler; bu arada ayılar, tilkiler ve yaban kedileri de kampın çevresini sarıp tüyler ürpertici sesler çıkarmaya başlamışlar. Bu sesleri duyan atlar da, artık bağı olmadıklarını fark edince dörtnala kaçmış.

Ertesi sabah kampta tek bir at bile yokmuş.

Bunu görünce iyice öfkelenen kral, “Öyleyse yola yayan devam edeceksiniz,” demiş askerlerine. “Hiç atımız olmadığı için de, büyük topları kendiniz çekmek zorundasınız.”

Ordu bin bir güçlükle yola devam etmiş. Fakat ertesini gece fareler yine gelmişler ve bu sefer askerlerin kemerlerini ve kılıç kayışlarını kemirmişler; böylece sabah askerler yürümeye çalıştıkça pantolonları ve kılıçları düşmeye başlamış. Dahası, köstebekler ordunun geçeceği yolun altında önceden bir sürü delik açmışlar. Askerler ilerlemeye çalıştıkça büyük topraklar toprağa gömülüyor, bu sırada şahinler de tepede daireler çizip aşağıya kocaman taşlar atıyorlarmış.

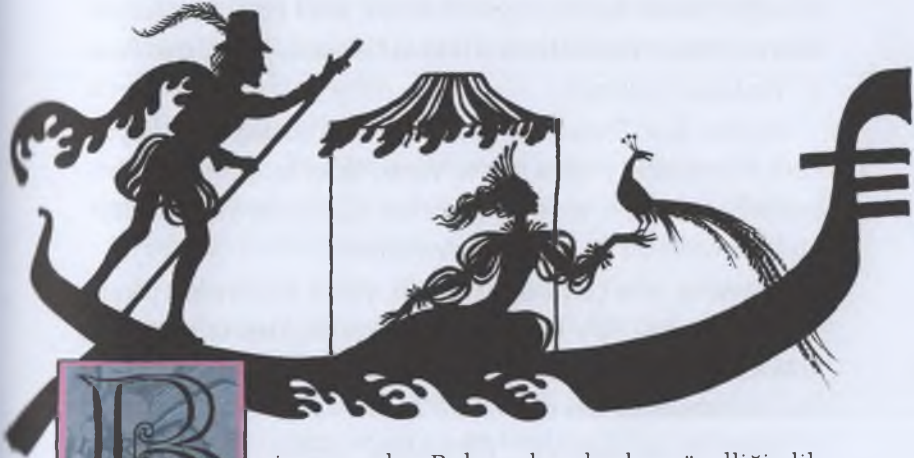
“Toplanın, geri dönüyoruz,” demiş kral en sonunda. “Görüyorum ki hayvanlara savaş atığımdan bu yana Tanrı bizden yana değil. Kızımdan vazgeçmekten başka şansım yok!”

Böyle diyerek sarayına geri dönmüş ve prensese haber yollayıp, eşiyle beraber affedildiklerini söylemiş. Onlar da tüm hayvan dostlarıyla birlikte kraliyet sarayına gelmişler ve hep birlikte uzun ve mutlu bir hayat sürmüşler.

Venedik Prensesi

ir zamanlar Roksanda adında, güzelliği dillere destan bir Venedik prensesi varmış. Bu prensesin güzelliği kulaktan kulağa diyar diyar dolaşıp, Sırp Çarı Duşan'ın kulağına kadar gidince, Çar onunla evlenmek istemiş. Gelgelelim bu prensesin söylendiği kadar güzel olup olmadığını anlamak için bir elçi yollandığında, Venedikliler prensesi ona sadece hava karardıktan sonra, ışısız bir odada göstermişler. Neyse ki elçinin yanında efendisinin yüzüğü varmış; yüzüğün üstündeki elmasın parlaltısı sayesinde Roksanda'yı görebilmiş ve dönüp prensesin ayın on dördü kadar güzel olduğunu Duşan'a bildirmiş. Bunun üzerine Duşan da, prensesin babası Kral Michael'a haber yollayıp, kızıyla evlenmek için ne zaman gelmesi gerektiğini, gelirken yanında kaç derebeyi getirmesi gerektiğini sormuş.

Bir süre sonra Kral Michael'dan cevap gelmiş:

“Dilediğin zaman gelebilirsin sevgili dostum ve yanında dilediğin kadar derebeyi getirebilirsin. Ama ne olur, sana yalvarırım, Voynoviç ailesinin o iki baş belasını, yeğenlerin Peter ve Vankaşin'i getirme.”

Böylece Çar Duşan, yanına derebeylerini alıp yola koyulmuş. Bu müthiş düğün alayı, Voynoviçler'in şatosunun bulunduğu Kosova ovasından geçerken, Çar'ın iki yeğeni üzüntüyle birbirlerine bakıp şöyle demişler:

“Dayımız bize çok kızgın olmalı, yoksa bizi neden yanında götürmesin? Bizi kötüleyen her kimse, başına gelmeyen kalmasın! Çar'ımız hain Venedikliler'in arasına gidiyor. Biz onu korumazsak hali nice olur?”

Bunu duyan anneleri, “Oğullarım,” demiş, “hemen gidin ve dağda koyunlara çobanlık eden küçük kardeşiniz Miloş'u çağırın. Çar onu şimdiye kadar hiç görmedi; belki düğün alayına katılmasına izin verirler.”

Miloş olanları duyunca, gitmeyi memnuniyetle kabul etmiş. “Sevgili dayımıza zor zamanında yardım etmeyeceksem ne işe yarayacağım ben?” demiş gülerek.

Her yanı altınla işlenmiş beyaz ipekten bir gömlek giymiş Miloş. Gömleğin üzerine üç tane ince ve zarif kurdele iliş-tirmiş. Ardından, otuz altın düğmesi bulunan kırmızı kadife yeleşini üstüne aldıktan sonra, altın kaplama zırhını kuşanmış. Son olarak da, tüm bunların üzerine, Bulgar çobanlarının giydiği kalın ve kaba pelerini örtmüş ve başına yine çobanların taktığı, sivri uçlu kürk başlığı geçirmiş. Bu şekilde annesi

bile tanıyamazmış onu. Silahlarını kuşanıp, Voynoviç ailesinin meşhur atı Kulaş'a binip yola koyulmuş. At tanınmasın diye de, ağabeyi Peter atın üzerine bir ayı postu örtmüştü.

Miloş davullarla zurnalarla ilerleyen düğün alayına yaklaşıncaya kadar onu durdurmuşlar:

“Nereye gidiyorsun, küçük Bulgar?”

“Daha önce Türkler’in hesabına çalışıyordum ama ayrıldım; şimdi başka bir iş arıyorum. Size katılabilir miyim?”

“Tabii ki katılabilirsin!”

Böylece Miloş düğün alayına katılmış. Genç adam çobanlık yaptığı için, öğlenleri uyumaya alışmış ve bir süre sonra dayanamayıp at üstünde uyuyakalmış; elinde tuttuğu dizginleri de farkında olmadan gevşetmiş. Muazzam atı Kulaş bunu fırsat bilip hızlanmış ve alayın ön tarafına gidip Çar’ın atlarıyla birlikte yürümeye başlamış.

Bu sırada aniden uyanan Miloş, panikle atının dizginlerine asılınca, Kulaş ağzından ateş, burun deliklerinden mavi alev püskürterek üç kargı boyu yükseğe fırlamış. Bunu gören derebeyleri şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklarmış neredeyse. “Böyle bir at sadece bir yerde bulunur, o yer de Voynoviçler’in ahır!” demişler. “Bu Bulgar çobanının böyle bir atı olması ne tuhaf.”

Sonunda Kral Michael’ın beyaz şehri Ledyen’e varmışlar ve çadırlarını şehrin surları dibine kurmuşlar. Bu sırada Kral Michael’dan kibirli bir mesaj gelmiş:

“Dinle beni, Sırp Çarı! Bizim şampiyon dövüşçümüz şehrin girişinde bekliyor. Prenses Roksanda’yı istiyorsan, sen ya da derebeylerinden biri onu kargı dövüşünde yenmek zorunda!”

Gelgelelim Çar Duşan’ın derebeylerinden hiçbiri, Venedikli şampiyon ile dövüşmeye yanaşmıyormuş.

Duşan öylesine kederlenmiş ki, bıyıkları omuzlarına degecek kadar düşmüş. “Ah şu başıma gelenler,” demiş. “Eğer

güçlü kuvvetli yeğenlerim yanımda olsalardı şimdi bu halde olmazdım.”

“Yüce Çar’ım, izin verin bu dövüşü sizin adınıza ben yapayım,” demiş Miloş.

“İzin senin genç Bulgar!” demiş Çar. “Ama Kral Michael’ın şampiyon dövüşçüsünü yenebileceğini hiç sanmıyorum.”

Miloş muazzam atı Kulaş’a atlayıp, kargısını omzunun üzerinde ters tutarak ilerlemeye başlamış. Bunu gören Çar Duşan arkasından seslenmiş:

“Hey, genç adam, kargını öyle taşırsan Venedikliler seninle alay ederler!”

“Çar’ım, siz kendi gururunuzu koruyun, ben benimkine göz kulak olurum,” demiş Miloş.

Miloş kapıya yaklaştığı sırada, dövüşü izleyecek olan Venedikli leydiler gülmeye başlamış.

“Şu dövüşçü diye yolladıkları çirkin Bulgar’a bakın! Bir de utanmadan çoban kıyafetleri giymiş!”

Buna rağmen Miloş dötrnala ilerlerken mızrağını çevirip öyle hızlı fırlatmış ki, Venedik şampiyonunu şehrin kapısına çivilemiş; sonra da onun kafasını kesip atı Kulaş’ın yem torbasına atmış. Bunu gören Çar Duşan sevinçten deliye dönmüş.

“Bunu başardığın için sana büyük bir onur nişanı vereceğim evlat!”

Bu sırada Venedikliler bir mesaj daha yollamışlar:

“Aşağıdaki çayırda eyerlerine, ucu yukarıya bakan alevli kılıçlar bağlanmış üç at sizi bekliyor. Eğer prenses Roksanda’yı istiyorsan, sen ya da adamlarından biri tek zıplayışta bu atların ve yanan kılıçların üzerinden atlamak zorundasınız.”

Bunu duyan derebeylerinden hiçbiri, böylesine zorlu bir işe kalkışmak istememiş. Sonra Miloş öne çıkıp, “Çar’ım, izin verin ben deneyeyim!” demiş.

“Dene bakalım genç adam! Ama gitmeden önce şu kaba Bulgar pelerinini (bunu diken şapşal terziyi köpekler kovalasın) sırtından atsan nasıl olur?”

“Siz merak etmeyin Yüce Çar’ım,” diye cevap vermiş Miloş. “Buz gibi şarabınızı yudumlayın ve rahat olun. Bir koyun kendi postundan rahatsız oluyorsa o koyundan da postundan da hayır gelmez.”

Yan yana duran üç ata yaklaşan Miloş, önce bir ayağı, sonra diğeri üstünde, dans eder gibi hoplamış, geyik gibi koşup zıplamış ve yanan kılıçları taşıyan atların üzerinden uçarak kendi atı Kulaş'ın eyerine oturmuş. Sonra da zaferle Çar'ın yanına dönmüş.

Bu sırada Kral Michael'dan yeni bir mesaj gelmiş:

“Sarayın kapısında üç güzel kız duruyor. Bu üç kızdan hangisinin Roksanda olduğunu tahmin edemezseniz, ne sen ne de derebeylerin buradan sağ çıkabilir!”

Bunun üzerine Çar hemen elçisini çağırmış. Fakat elçi, Roksanda'yı çok kısa süreliğine ve sadece efendisinin yüzüğünün ışığı yardımıyla belli belirsiz gördüğü için, hangi kızın prenses olduğunu bilemeyeceğini söylemiş.

“Ne acı!” diye inlemiş Çar. “Başarısız olup, halkımızı utan-
dıracak mıyız şimdi?”

Bunu duyan Miloş, “Hangi kızın prenses olduğunu izni-
nizle ben tahmin edeyim Çar'ım,” demiş.

“İzin senin, kahraman evladım! Ama korkarım ki Prenses Roksanda'nın hangisi olduğunu bilmen neredeyse imkânsız, çünkü onu daha önce hiç görmedin.”

“Siz hiç merak etmeyin, Yüce Çar'ım! Ben çobanlık yapar-
ken, aynı gecede doğmuş üç yüz kuzudan hangisinin hangi
anneye ait olduğunu tek bakışta söyleyebiliyordum. Ağabey-
lerine olan benzerliğine bakarak Roksanda'yı kolaylıkla bu-
labilirim.”

“Öyleyse hiç durma evlat! Eğer tahminin doğru çıkarsa,
Skender diyarının tamamını sana vereceğim.”

Miloş zaman kaybetmeden üç kızın beklediği yere gitmiş.
Üzerindeki çoban pelerinini ve şapkasını atınca, kırmızı ka-
dife yeleği ve altın zırhı çıkmış ortaya. Pelerinini yere seren
Miloş, üzerine altın yüzükler, inciler ve değerli taşlar fırlat-
mış. Sonra da kılıcını çekip kızlara dönmüş ve şöyle demiş:

“Şimdi Prenses Roksanda kollarını sıvayıp bu mücevherleri toplasın. Ama diğer kızlardan biri onlara dokunacak olursa, kılıcımla o kızın kollarını kopartacağım!”

Bunu duyan kızlardan ikisi dehşete kapılıp, üçüncü kızı yalvaran gözlerle bakmışlar. Bunun üzerine Roksanda da kollarını sıvayıp pelerin üzerindeki değerli taşları toplamış. Diğer iki kız kaçmak üzereyken, Miloş kibarca onların ellerini tutmuş ve üç kızı Çar’ın huzuruna götürmüştü. Bu iki kızdan biri Roksanda’nın yardımcısı olarak onunla gitmeyi, diğeri ise Miloş ile evlenmeyi kabul etmiş.

Böylece düğün alayı eve dönüş yoluna koyulmuş.

Fakat Kosova Ovası'na geldiklerinde Miloş, Çar'ın yanına gidip, düğün alayından ayrılmak için ondan izin istemiş.

“Tanrı sizinle olsun sevgili dayıcığım,” demiş. “Benim buradan sağa sapmam gerekiyor.”

Bunu duyan Çar, Bulgar gencinin aslında yeğeni Prens Miloş Voynoviç olduğunu öğrenmiş.

“Aslanım benim!” demiş Çar. “Ne mutlu seni doğuran anaya! Ne mutlu böylesine cesur bir yeğene sahip dayıya! Neden kendini daha önce tanıtmadın?”

Tıpkı Çar gibi, akrabalarıyla ayrı düşenler, sonunda yüzlerinin kızarmasına engel olamazlar.

Armut Ağacı

ok çok uzun yıllar önce, daha her şey yeni yeni başlıyorken, neredeyse her yer ormanla kaplıyken, Tanrı yeryüzüne meleği Cebrail'i yollamış ve insanların ne durumda olduğuna,

yeterli yiyecekleri olup olmadığına bakmasını istemiş. Bu sırada dünyanın bir köşesinde, bir armut ağacından başka hiçbir şeyleri olmayan yoksul üç erkek kardeş yaşıyormuş. Bu ağaç büyüleyici güzelliğe sahip bir ağaçmış: Upuzun bir gövdesi varmış ve aynı anda üzerinde hem yaprak, hem çiçek, hem de meyve barındırabiliyormuş. Yaprakları zümrüt gibi yeşil, çiçekleri kar gibi beyaz, meyveleri ise insanın iki yumruğu kadar kocaman, parlak ve lezizmiş. Gövdesinin üst kısmı, sanki aşağıya bakıp kendisini takdir etmek istiyormuşçasına, bir çoban değneği gibi kavisliymiş.

Cebrail yoksul bir dilenci kılığına girip ormanda yürüme-ye başlamış ve bir süre sonra karşısına bu armut ağacı çıkmış. Kardeşlerin en büyüğü, meyveler çalınmasın diye ağacın altında yatıyormuş; diğer kardeşlerse o sırada pazara armut götürmekle uğraşıyormuş.

“Ah benim iyi kalpli yavrum,” demiş Cebrail, “uzun zamandır yürüyorum, çok yoruldu ve acıktım. Şu güzel ağacın armutlarından birini benimle paylaşır mısın?”

“Tabii paylaşırım dedeciğim,” demiş en büyük kardeş. Sonra da bir sepet armut toplayıp Cebrail’e vermiş. “Bunlar benim payıma düşen armutlardan,” demiş. “Kardeşlerime ait armutlardan vermem doğru olmaz.”

Ertesi gün Cebrail yeniden ağacın yanına gitmiş. Bu sefer ortanca kardeş nöbet tutuyormuş; diğer iki kardeşe pazarlamış.

“Ah benim iyi kalpli yavrum,” diye yalvarmış Cebrail, “şu yaşlı seyyahın açlıktan ölmemesi için bir armut ver.”

“Memnuniyetle dedeciğim,” demiş ortanca kardeş. Sonra da Cebrail’e en güzel armutlardan birkaç tane vermiş. “Bunlar benim armutlarım,” demiş. “Kardeşlerimin payına düşenlerden vermem doğru olmaz.”

Üçüncü gün Cebrail bir kez daha gelmiş ve en küçük kardeşin ağacın altında nöbet tuttuğunu görmüş. Bu oğlan da kendisinden meyve isteyen zavallı yaşlı adamı kırmamış ve ona kendi payına düşen armutlardan vermiş.

Ertesi gün Cebrail bir keşiş kılığına bürünüp ağacın bulunduğu yere dönmüş. Bu sefer üç kardeş de oradaymış. Ağacın

gölgesi altında uzanmış sohbet ediyorlar, bir yandan da üzerlerine kar taneleri gibi yağan çiçek yapraklarını seyrediyorlarmış. Çünkü o gün tatil günüyümüş ve pazar kurulmuyormuş.

“Benimle gelin, yoksul oğlanlar,” demiş Cebrail. “Sizlere daha iyi bir hayat sunacağım.” Bunun üzerine üç kardeş afallamış bir halde keşişin peşine düşmüşler.

Bir süre sonra ormanda bir şelaleye varmışlar.

Burada Cebrail en büyük kardeşe dönmüş ve, “Zavallı bir seyyaha iyilik yaptığın için karşılığını alacaksın,” demiş. “Şimdi dile benden ne dilerse.”

“Madem öyle,” demiş büyük kardeş, “şu şelaleden akan suyun şaraba dönüşmesini ve tüm şarabın benim olmasını istiyorum.”

“Dileğin gerçekleşecek,” diyen Cebrail, asasıyla haç çıkarmış. O an şelaleden akan su şaraba dönüşmüş ve birden çevrelerinde fıçı yapan, camdan şişe elde etmek için ocağı harlayan

ve şarabı biriktiren adamlar belirmiş. “İşte tüm bunlar senin,” demiş Cebrail büyük kardeşe. “Bu fırsatı iyi kullan.” Sonra da diğer iki kardeşi alıp yola devam etmiş.

Bir süre sonra ormanda bir açıklığa varmışlar. Burada büyük bir güvercin sürüsü duruyormuş.

Ortanca kardeşe dönen Cebrail, “Şimdi dilek dileme sırası senin,” demiş. “Sen aç bir dilenciye yardım ettin, dile benden ne dilersen!”

“Madem öyle,” demiş ortanca kardeş, “tüm bu güvercinlerin birer büyükbaş hayvana dönüşmelerini ve benim olmalarını diliyorum.”

O bunu der demez, Cebrail asasını kaldırmış ve tüm güvercinler birer büyükbaş hayvana dönüşmüş. Bu sırada çevrede hayvanları güden adamlar, süt sağan kızlar, bu süttten tereyağı ve peynir yapan kadınlar belirmiş.

“İşte tüm bunlar senin,” demiş Cebrail ortanca kardeşe. “Bu şekilde rahat bir yaşam sürebilirsin artık.” Sonra da küçük kardeşi alıp yola devam etmiş.

Bir süre gittikten sonra ormanda uzun bir düzlüğe gelmişler. “Şimdi,” demiş Cebrail, “sıra sana geldi. Dile benden ne dilersen.”

En küçük kardeş, “İyi kalpli, inançlı bir eş istiyorum,” demiş.

Bunu duyan Cebrail kafasını kaşımış.

“Çok tuhaf bir şey istedin doğrusu,” demiş. “Dünya üzerinde, tarif ettiğin özelliğe sahip sadece ve sadece üç kız var. Birinci kız zaten evli; ikincisi hiçbir zaman evlenmemeye

yeminli; üçüncüsünün ise iki talibi var. Ama endişelenme, çıkmadık candan ümit kesilmez.”

Böyle dedikten sonra, oğlanı alıp, iyi kalpli kızın yaşadığı köye götürmüştü. Kızın adı Militsa’yymış. Cebrail ile oğlan kızın evine girdiklerinde, masanın üzerinin altın ve gümüşten tabaklar, ipek ve kadife kumaşlar, üzeri nakışlı terlikler ve oyma süs eşyaları ile dolu olduğunu görmüşler. Diğer iki talibinin getirdiği hediyelermiş bunlar. Bizimki ise masaya sadece bir sepet armut koyabilmiş.

“Böyle hediye mi olur?” diye sormuş kızın babası armutları görünce.

Ama Militsa keşişin yanındaki küçük kardeşi görmüş ve onu çok yakışıklı bulmuş.

“Babacığım, en iyisi biz şöyle yapalım,” demiş kız. “Talip-lerimden her biri bahçeye bir asma diksin. Hangi asma önce meyve verirse, ben de onu diken kişiyle evleneyim.”

Militsa’nın bu isteği yerine gelmiş ve ertesi gün küçük kardeşin diktiği asma üzerinde harika üzümler belirmiş. Kızın babası bu duruma itiraz edemeyince, Militsa ve genç adam hemen evlenmişler ve yeni bir hayat kurmak için ormana gitmişler.

Cebrail ise geri dönüp, üç kardeş için neler yaptığını anlatmış Tanrı’ya.

“Doğru bir iş yaptığına emin misin?” diye sormuş Tanrı.

“Tabii ki eminim!” demiş Cebrail.

“Pekâlâ,” demiş Tanrı, “göreceğiz. Onları bir yıl kendi hal-lerine bırak, sonra da git bak bakalım ne durumdalar.”

Bir yılın sonunda Cebrail yeniden dünyaya inmiş ve önce en büyük kardeşi ziyaret etmiş. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, yaşlı bir dilenci kılığına girmiş ve şarap nehrinin iki kıyısına yayılmış köye girmiş. Hanlar, dükkânlar, tezgâhlar, salıncaklar, atlıkarıncalar varmış bu köyde; hepsinin geliri de büyük kardeşin cebine giryormuş. Cebrail onun yaşadığı büyük, gösterişli evi bulmuş ve kapıyı çalıp bir kap şarap istemiş.

“Bu ne cüret!” demiş büyük kardeş. “Eğer kapımı çalan her dilenciye bir kap şarap verirsem ben neyle geçineceğim, ha? Hemen uzaklaş yoksa bekçileri çağırırım!”

“Ne acı,” demiş Cebrail, kulaklarına inanamayarak. Sonra da esasını kaldırmış. Bunu yapar yapmaz da dükkânları, hanları, tezgâhları ve insanlarıyla köyün tamamı ortadan kaybolmuş; nehirde şarap yerine yeniden su akmaya başlamış. Geriye kalan tek şey, az ilerideki tepeden dökülen şelale olmuş. Cebrail, “Sana verdiğim şansını iyi kullanamadın,” demiş büyük kardeşe. “Eski halin daha iyiydi. Haydi, şimdi armut ağacına dön!”

Sonra Cebrail ortanca kardeşi ziyaret etmiş. Bu kardeşin kocaman bir çiftliği varmış ve bu çiftlikte her türlü süt ürünü satan mandıralar, çeşit çeşit et bulunduran kasaplar ve deri çizme, eyer ve daha birçok şeyin yapıldığı tabakhaneler varmış. Cebrail ortanca kardeşin kapısını çalıp bir bardak süt istemiş.

“Kapımın önünden geçen her dilenciye bir bardak süt versek bizim halimiz ne olur?” demiş ortanca kardeş. “Hemen git buradan, yoksa üzerine köpekleri salarım!”

“Ne acı,” diye mırıldanan Cebrail, esasını kaldırmış. Bir anda çiftlik, hayvanlar, dükkân ve tezgâhlar, evler ve ahırlar, kadınlar ve erkekler yok olup gitmişler. Geriye sadece boş bir alan ve bir güvercin sürüsü kalmış. Güvercinler de havalanıp gözden kaybolmuş.

Ortanca kardeşe dönerek, “Sana verdiğim şansı iyi kullanmadın,” demiş Cebrail. “Eskiden daha iyi biriydin. Haydi, şimdi armut ağacına dön!”

Hayretler içinde başını kaşıya kaşıya yoluna devam etmiş Cebrail.

Sırada küçük kardeş varmış; o da, genç eşi Militsa ile ormanda nohut oda bakla sofa bir kulübede yaşıyormuş. O kadar yoksullarmış ki, ekmek yapabilmek için ağaç kabuklarını rendeleyip un elde ediyorlarmış.

Cebrail genç çiftin kapısını çalıp, o gece yatabileceği bir döşek ve açlığını giderecek birkaç lokma istemiş.

“Memnuniyetle,” diyen Militsa, ağaç kabuğu unundan ekmek hamuru hazırlayıp fırına atmış. Sonra Cebrail’e oturması için yosunlu bir kaya göstermiş, altına da yapraklardan

yaptığı bir yastığı koymuş. Fakat fırından ekmeği çıkarmaya gidince bir de ne görsün? En iyi undan yapılmış kocaman ve lezzetli bir ekmeğin duruyormuş elinde.

“Tanrıya şükürler olsun,” demiş kocasına, “misafirimize sunabileceğimiz daha iyi bir yiyeceğimiz var artık.” Ekmeği kesip tahta tabaklara koymuş ve masaya getirmiş. Sonra da üç tahta bardağa su doldurmuş. Fakat Militsa ve kocası tam suyu içecekleri sırada, suyun şaraba dönüştüğünü görmüşler.

Ertesi sabah, yaşlı seyyahı yolcu etmek için dışarıya adım attıklarında, küçük kulübelerinin yerini alan harika bir köşkle ve köşkün çevresinde ihtiyaçları olan eşyalarla karşılaşmışlar. Böylece uzun yıllar mutlu mesut yaşamışlar.

Cebrail cennete geri dönmüş.

“Peki ya diğer iki kardeş?” diye sormuş Tanrı.

“Bazı insanları kendi hallerine bırakmak en iyisiymiş,” demiş Cebrail. Eğilip yeryüzüne baktığında, büyük ve ortanca kardeşin yemyeşil armut ağacının gölgesi altında huzur içinde uzandığını, çiçek yapraklarının kar gibi üzerlerine yağdığını görmüş.

Güneş'in Kuzeni

Evvel zaman içinde, ormanla bataklık arasında ıssız bir bölgede, su değirmeni işleten yaşlı bir çift varmış. Değirmenci kaba ve huysuz bir adammış; öğüttüğü mısırların kabukları bile sinirine dokunmuş. Çiftçiler öğütülüp un haline gelmesi için tahıllarını getirdiklerinde, değirmenci çıkan unun yarısını bedel olarak alıyormuş. Çiftçilere verdiği un ise çoğu zaman toz ve çerçöp doluymuş. Fakat civarda başka değirmen olmadığından, çiftçiler bu adamın yaptıklarına katlanmak zorunda kalıyorlarmış.

Değirmencinin karısı da en az kocası kadar acımasızmış. Ancak, bu çiftin Neva adında bir kızı varmış ve bu kız onlardan çok farklıymış. Neşeli ve iyi kalpliymiş Neva; çalışırken gün boyu bir bülbül gibi şakırır. Kalbinin güzelliği

yüzüne de yansımış. Gök mavisi gözleri, gün ışığı renginde saçları varmış. Şaşırtıcı bir şey yokmuş bunda aslında; çünkü o, Güneş'in doğum günü olan günde, yani yılın en kısa gününde doğmuş. İnsanlar onun şanslı bir kız olacağını söylüyorlarmış çünkü o bir yere gittiğinde orada doğa yeşermeye, tomurcuklar açmaya, kuşlar bahar şarkılarını şakımaya başlıyorlarmış. Dahası, o doğduğunda, nehir perileri onu değirmenin çarkından damlayan sularda yıkamışlar ki, tüm dertler ve sorunlar üzerinden su gibi akıp gitsin.

Soğuk bir kış günü, değirmene sırtında bir çuval mısır taşıyan yaşlı bir kadın gelmiş. Kadının her şeyi griymiş: Saçları, yüzü, yırtık pırtık giysileri... Bataklıktan geldiği için de her yanı çamur içindeymiş. Sadece gözleri pırl pırl parlıyor, keskin bakıyormuş.

"Mısırımı öğütmen karşılığında ne istiyorsun?" diye sormuş değirmenciye.

"Çıkan unun yarısını alırım, yaşlı kocakarı," demiş değirmenci.

"Çok fazla istiyorsun!" diye çıkmış yaşlı kadın. "Noel pastası yapmam için yeterli un kalmıyor bana."

Omuz silken değirmenci, "Bundan bana ne?" diye kestirip atmış. "Ben unun yarısını alırım, canın isterse."

Yaşlı kadın değirmenciye nefret dolu bir bakış fırlatıp çuvalını omuzuna attıktan sonra aksi aksi mırıldanarak uzaklaşmış.

Gelgelelim değirmencinin kızı Neva bu konuşmaya kulak misafiri olmuş ve Noel pastası yapmak isteyen yaşlı kadına

acımış. Hızla değirmenden çıkıp ormana girmiş ve ağaçlar arasında koşmuş, bataklığın diğer tarafına geçmek üzere olan yaşlı kadını son anda yakalamış.

“Yarın tekrar gel nineciğim,” demiş. “Annem ve babam pazara gidecekler ve ben değirmende tek başıma olacağım. Gelirsen mısırını bedavaya öğütürüm.”

Bunun üzerine yaşlı kadın ertesi gün sırtında mısır çuvalıyla yeniden değirmene gitmiş. Neva buz gibi nehre girip bent kapağını açmış, değirmen çarkını çalıştırmış ve yaşlı kadının mısırını öğütmüş.

“Teşekkürler kızım,” demiş yaşlı kadın. “Bana bu iyiliği yaptığın için ben de karşılığında senin falına bakacağım. Söyle bakalım ne zaman doğdun?”

“Kış gündönümünde nineciğim.”

Neva'nın bilmediği bir şey varmış: Adı Mokoş olan bu yaşlı kadın sıradan biri değilmiş. Gökyüzünde parlayan Güneş'in analığıymış o. Her kış geldiğinde Güneş güçten düşüp solar, bu soğuk ayları geçirmek için bataklığa gömülüp bir süreliğine ortadan kaybolurmuş; yaşlı cadı Mokoş da şifalı bitkiler ve çeşitli sihirlerle onu yeniden gücüne kavuştururmuş. Güneş'in analığı olmakla kalmayan Mokoş, aynı zamanda gelecek hakkında kehanetlerde bulunabiliyor ve ister kuş, ister balık ya da bataklıktaki yılanlar olsun, her canlının şekline bürünebiliyormuş.

Neva'nın avuç içine ve gözlerine bakan Mokoş, “Şans senden yana olacak,” demiş. “Çünkü Güneş ile akrabasın; onunla aynı saatte doğmuşsun. Onun doğum günü pastasını senin iyiliğin sayende yapabildiğimi de söyleyeceğim ona.”

Böyle dedikten sonra çuvalını omuzuna atıp bataklığın öte yanına geçmiş.

O günden sonra değirmende, içinde Neva'nın parmağı olmayan hiçbir iş iyi gitmemiş. Una göz kulak olmadığı zaman fareler dadanmış; bent kapaklarını o açmadığı zaman nehrin suyu çarkı döndürmemiş. Değirmenci ve karısının emekleri sürekli boşa gidiyormuş. Kısa süre sonra Neva'dan nefret etmeye başlamışlar ve ondan kurtulmak istemişler.

Bu sırada mevsimlerden yazmış ve Güneş tüm asaleti ve ihtişamıyla gökyüzünde duruyormuş. Yaz gündönümünde Mokoş yeniden Neva'yı ziyaret etmiş.

"Bana yaptığın iyilik karşılığında sana iyi bir talih sunmaya karar verdim," demiş. "Oyalanmadan kasabaya gitmelisin, çünkü prenses nehir kenarındaki çayırdaki ata binerken anahtarlarını düşürdü ve şimdi herkesi onları aramaya yolladı. Anahtarı bulacak kişiye de ödül vereceğini söyledi. Bulan kişi bir erkekse, prenses ile evlenecek ve onunla ömür boyu mutlu bir hayat sürecek. Eğer kadınsa, prensesin nedimesi olacak ve hep solunda oturacak. Haydi, çayıra gidip anahtarları bul ve prensesin nedimesi ol."

"İyi ama nineciğim, anahtarı arayan onca insan varken ben nasıl gidip bulayım?"

"Sakın benimle tartışma, çünkü biri bana karşı geldiğinde çok sinirlenirim," diye çıkışmış yaşlı kadın. "Anahtarlar nehir kenarında, sarı süsen çiçeklerinin altında. Eğer peşimden gelersen seni oraya götürürüm."

Böyle diyen Mokoş aniden bir saztavuğuna dönüşmüş ve kasabaya doğru koşmaya başlamış. Bunu gören Neva da peşinden gitmiş.

Prensесin kulesine yaklaştıklarında, kalabalık bir grubun çayırdaki dolanarak prensesin kayıp anahtarlarını aradığını görmüşler. Prensес de kuledeki penceresinden aşağıya bakıyor, olup biteni izliyormuş.

Saztavuğu kılığındaki Mokoş önde, Neva arkada, çayırdaki onca insanın arasından hızla geçerek sarı süsenlere doğru koşmuşlar.

Neva tam bu sırada, çayırdaki siyah atıyla ağır ağır ilerleyen soylu bir şövalye görmüş. Kendine güvenini kaybetmeye başlayan Neva, “O şövalye anahtarları bulmaya benden çok daha layık,” diye düşünmüş.

O anda prenses de penceresinden bakarken, yoksul değirmencinin kızı Neva'nın çayırdaki ilerlediğini görmüş. Hemen dönüp uşaklarına, “Hemen gidip o dilenci kılıklı kızı kamçılarınızla kovalayın,” demiş. “Böyle bir zavallının nedimem olmasına göz yumamam!”

Fakat uşaklar çayırdan geçene dek, hâlâ saztavduğu kılığında olan Mokoş, Neva'yı çoktan sarı süsenlerin yanına götürmüştü. Prenselerin anahtarları da bu otların dibinde duruyordu. Neva eğilip anahtarları almış; ama kuleye bakıp kürkleri ve gümüşlerindeki soylu prensesi görünce bir kez daha umutsuzluğa kapılmış.

Tam bu sırada, siyah atlı şövalye Neva'nın bulunduğu noktaya yaklaşmış, çünkü o da, tıpkı Neva'nın ondan etkilendiği gibi, Neva'nın güzelliğine hayran kalmış ve bu yüzden onu takip etmiş.

Anahtarları uzatarak, “Bunları sen al, soylu şövalye,” demiş Neva, “ve prensesin eşi ol. Çünkü ben prensesin nedimesi olabilecek biri değilim.”

Bu sırada prensesin uşakları koşarak ona yetişmişler ve ellerindeki kırbaçları şaklatarak Neva'yı kovalamaya çalışmışlar. “Hemen git buradan!” diye bağırıyorlarmış bir yandan da. “Prenselerin senin gibi bir zavallının nedimesi olmasını istemiyor!”

Bunu duyan şövalye çok kızmış ve eğilip Neva'yı nazikçe kavrayarak onu atının eyerine oturtmuş. Kocaman siyah atıyla uşakların arasından kolayca sıyrılmış ve prensesin kulesine gelince durmuş. Elindeki anahtarları öyle bir fırlatmış ki, anahtarlar havada süzülüp prensesin kucağına düşmüş.

“Bu güzel kıızı siz istemediğimize göre, ona ben talibim prensesim,” diye seslenmiş şövalye. “Onunla evlenip mutlu bir hayat süreceğim.” Bunu dedikten sonra atını mahmuzlamış ve bataklıklardan geçerek, üç gün süren yolculuk sonrası kalesine varmış.

Adı Oleg Ban olan bu şövalye öylesine yoksulmuş ki, sadece bir atı, iki av köpeği, onun için savaşacak dokuz askeri, dokuz hizmetçisi ve tahta bir kalesi varmış. Buna rağmen o, diyarın en cesur şövalyesiymiş. Böylesine soylu bir şövalye tarafından beğenildiği için gurur duyan Neva'nın kalbi

sevinçten yerinden fırlayacak gibiymiş. Tam bir ay bir gün boyunca bu kalede mutlulukla yaşamışlar ve evliliklerini kutlamışlar.

Gelgelelim prenses, Oleg'in bu yaptığına çok kızmış, çünkü onunla kendisi evlenmek istiyormuş. Büyük bir ordu toplayıp, kendisi de başına geçmiş ve Oleg'e cezasını vermek üzere yola çıkmış.

Genç çift hayatlarından memnun bir şekilde tahta kalelerinde düğün kutlamalarına devam ederken, ansızın prensesin ordusu çıkmış ortaya. Kılıçları ve mızrakları ışıltılı parlıyor, attıkları oklar yüzünden hava kararıyormuş. Kaledeki dokuz asker ve hizmetçilerden bazıları yaralanırken, Oleg de ciddi bir yara almış.

Prenselerin askerleri yaylarını bırakıp, savaş baltalarıyla tahta kalenin kapısına darbe üstüne darbe vurmaya başlamışlar.

“Mokoş’a haber uçuracağım,” demiş Neva. “O bize mutlaka yardım eder.”

Bataklıkta yaşayan yaşlı kadından yardım istemek için bir üveyik yollamış. Bunu gören Mokoş, karga şekline bürünmüş ve üveyikle birlikte uçup tahta kalenin surlarına konmuş.

Kargayı gören Neva, “Nineciğim, bize yardım et lütfen,” demiş. “Sen bir şeyler yapmazsan korkarım sonumuz gelecek.”

“Sana yardım etmeye hiç niyetim yok,” demiş karga, kindarca. “Bu başına gelenler sadece ve sadece senin suçun! Eğer benim dediklerimi yapıp anahtarları prensese verseydin, şimdi onun sol yanında ipekler içinde oturuyor olacaktın. Yaşlı Mokoş’un sözünü dinlemeyenlerin vay haline! Başınızın çaresine bakın, ben karışmıyorum.”

Bunu duyan Oleg öfkelenmiş. “Bu uğursuz kuşu dinleme sen!” demiş Neva’ya. “Kalenin kapılarını açıp prensesin adamlarına var gücümüzle saldıracağız; ölürssek de en azından yaşlı bir kargadan yardım dileyerek değil, cesurca can vermiş oluruz.”

Böyle dedikten sonra adamlarına kapıyı açmaları için emir vermeye gitmiş.

Bu sırada Neva’nın aklına daha iyi bir fikir gelmiş: Başını gökyüzüne kaldırıncı, altın ışınlarını birer ok gibi yeryüzüne yollayan kudretli Güneş’i görmüş.

“Ey, sevgili akrabam Güneş, ne olur bana yardım et!” diye seslenmiş. “Doğum günü pastanın ununu ben öğütmüştüm, hatırladın mı?”

Güneş, Neva'yı hatırlamış ve ışınlarını nur misali Neva'nın üzerine yollamış. Karga kılığındaki Mokoş'a da kaşlarını çatarak bakmış ve onu sert bir ses tonuyla azarlamış.

“Çabuk bataklığına gir ve şu tahta kaledeki küçük kuzeni mi başındaki bu deritten kurtar, seni kindar analık!”

Mokoş, Güneş'in bu isteğini reddedememiş ve o sırada ayakları altında açılıp onu çağırın çukura gömülerek ortadan kaybolmuş.

Bu esnada Güneş tüm kuvvetini toplamış ve cayır cayır yanmaya başlayarak, yakıcı ışınlarını prensesin ordusu üzerine fırlatmış. Prenslerin askerlerinin miğferleri eriyip kafalarına yapışmış; kılıçları mum gibi yumuşayıp işe yaramaz hale

gelmiş. Hepsi de oldukları yerde, çığlık bile atamadan can vermişler. Yere düşen askerlerin cansız bedenleri Mokoş tarafından bataklıkın derinliklerine çekilmiş ve hiç çarpışma yaşanmadan, kısa sürede tüm ordu ortadan kaybolmuş. Kızgın prenses de atı üzerinde can vermiş; altında açılan kocaman bir delik onu ve atını da yutmuş.

Oleg Ban, Neva, dokuz asker ve dokuz hizmetçiyse tahta kalenin çatısı altında güvendeymişler. Güneş'in öfkesi dinince düğün kutlamalarına coşku içinde devam etmişler. Güneş de yanlarına gelmiş ve küçük kuzenini yakışıklı damadına vermiş.

Altın Postlu Koç ve Yüz Fil

ir zamanlar Marko adında genç bir adam varmış. Marko şanslıymış, çünkü altın renkli postu olan çok güzel bir koa sahipmiş. Günlerden bir gün, ülkenin kralının yolu Marko'nun köyünden geçmiş. O sırada yol kenarında seçtiği bu altın yünlü koa hayran olmuş ve gözü onda kalmış. Fakat bu işi basitçe çözmek, yani Marko'ya gidip kou kendisine satmasını ya da armağan etmesini istemek yerine, başvekili Milosu'ya danışmaya karar vermiş. Oysa Marko iyi kalpli bir oğlanmış ve kou krala seve seve armağan edermiş.

Kralın başvekili Milosu, aynı zamanda Marko'nun amcasıymış. Fakat yeğenini hiç sevmezmiş ve ondan kurtulup çiftliğini ele geçirmek için bu ko olayını bulunmaz bir fırsat olarak görmüş.

“Bu oğlana başarması olanaksız bir görev verin,” demiş krala. “Başarisiz olunca kellesini uçurur, koçu alırsınız.”

Kral bu kötü tavsiyeyi dinlemeye karar vermiş.

Marko’yu huzuruna çağırıp, “Bir üzüm bağı kurmanı ve yedi gün içinde bana bu bağdan şarap getirmeni istiyorum,” demiş. “Aksi takdirde kelleni vurduracağım.”

Bunu duyan Marko üzüntüden kahrolmuş. Köyden çıkıp, bir yandan gözyaşı dökerek bir yandan da ne yapacağını düşünerek dağ yolunda yürümeye başlamış. Köyden epeyce uzaklaştığı sırada, aniden bir kayanın ardında esrarengiz bir kız belirmiş ve ona, “Neden gözyaşı döküyorsun, kardeşim?” diye sormuş.

“Git başımdan!” diye çıkışmış Marko. “Tanrı aşkına rahat bırak beni. Benim derdimin seninle hiçbir ilgisi yok ve bana yardım edemeyeceğine de eminim.”

“Ne biliyorsun, belki de edebilirim,” demiş kız. “Derdini bana anlatmandan ne zarar gelir?”

Kızın ısrarlarına dayanamayan Marko, “Pekâlâ,” demiş ve başındaki büyük belayı anlatmış ona.

“Hımm, sınırim bu konuda bir şeyler yapabiliriz,” demiş küçük kız. “Bu, çözülemeyecek bir sorun değil. Şimdi dön ve bağın sınırlarını çizdir, söyle çukurları birbirine paralel kazınsınlar. Şu fesleğen dallarını da al, bir keseye koy. Tam yedi gece boyunca bağın çukurları arasında yatmalı, yastık olarak da fesleğen kesesini kullanmalısın.”

Esrarengiz kız bunları söyledikten sonra birkaç dal fesleğen koparıp Marko’ya uzatmış. Daha iyi bir planı olmayan

oğlan da, küçük kızın söylediklerini yapmaya karar vermiş. Arazinin sınırlarının belirlenip kazılmasını sağladıktan sonra fesleğen dallarını bir keseye koymuş ve yedi gece boyunca çukurların arasında uyumuş.

İlk sabah asmaların dikilmiş olduğunu görmüş; ikinci sabah yapraklar baş göstermeye başlamış; üçüncüde asmaların boyları uzamış; dördüncüde çiçek açmışlar; beşinci gün küçük üzümler belirmeye başlamış; altıncı günse üzümler iri ve yeşilmiş; yedinci günde olgunlaşmışlar ve toplanmaya hazır hale gelmişler.

Altın postlu koça sahip olmayı çok isteyen kral, Marko yedinci gün bir elinde bir testi tatlı şarap, diğerinde mendile sardığı bir salkım üzümle gelince hiç hoşnut olmamış.

“Sorun değil kralım,” demiş kötü kalpli başvekil Milosu. “Bu plan işe yaramamış olabilir, ama bu sefer gerçekten olanaksız bir şey isteyeceğiz. Yüz filin dişlerinden bir kule yapmasını isteyin ondan.”

Marko bu emri duyduğunda ümitsizliğe kapılmış. “Ne yapacağım ben şimdi?” diye sızlanmış. “Bu ülkede bir fil bile görmek zorken, yüz tanesini nasıl bulurum?”

Kederle köyden çıkan genç adam, gözyaşları içinde dağ yolunda yürümeye başlamış.

Bir süre yürüdüktan sonra, kurumuş bir dere yatağından yeniden o esrarengiz kız çıkıvermiş karşısına.

“Neden gözyaşı döküyorsun, kardeşim?” diye sormuş.

“Bilsen ne fayda,” demiş Marko. “Bu defa bana ne sen ne de bir başkası yardım edebilir.”

“Belli mi olur,” diye yanıtlamış kız. “Sen yine de anlat; en azından açılırsın biraz.”

Bunun üzerine Marko kıza kralın emrinden, fildişi bir kule inşa etmek zorunda olduğundan söz etmiş.

“Bunun olanaksız bir görev olduğunu düşünme,” demiş esrarengiz kız. “Yapman gereken şey şu: Kralın yanına dön ve ondan üç yüz fıçı şarap, üç yüz fıçı da kanyak iste. Ardından da bu varilleri dağın tepesine çıkarttırıp, dar bir ağzı olan bir göle boşalttır. Gölün ağzına bir set çektir ki, dışarıya sızdırmasın. Bir süre sonra buraya su içmek için bir sürü fil gelecek ve farkında olmadan sarhoş olup sızacaklar. Bu sırada orada birkaç marangoz bulundur; fillerin dişlerini kesmeye hazır olsunlar. Sonra da bu dişleri kulenin dikileceği noktaya götür ve içinde fesleğen olan bir keseyi yastık yaparak orada yedi gece uyu. Sekizinci gün kule hazır olacak.”

Başka çare bulamayan Marko, kızın dediklerini yapmaya karar vermiş. Krala gidip üç yüz fıçı şarap, üç yüz fıçı kanyak ve bunları dağa çıkarmak için çok sayıda öküz ve gölün ağzına set çekmek için işçi istemiş.

Şu işe bakın ki, gölün ağzını kapatıp fiçilerdeki içkileri de içine döktüklerinde, üzüm kokusunu alan yüzlerce fil civar dağlardan koşa koşa gelmiş ve göl kenarına diz çöküp kana kana içmeye başlamışlar.

Şarap ve kanyak onları keyiflendirince hep birlikte dans etmeye, uzun hortumlarını sağa sola savurup kulaklarını bir öne bir arkaya sallamaya başlamışlar. Durmadan hoplayıp zıpladıkları için yer zangır zangır sarsılıyormuş; kralın şehrindeki insanlar dağın yıkıldığını sanmışlar.

Marko fillerin neşeyle dans edişini izleyip, “Kral fildişi kule istiyor diye neden bu mutlu yaratıklar dişlerinden olsunlar?” demiş içinden. “Böyle bir kötülüğü hak edecek ne yaptılar?”

Böylece gölün ağzına çekilen setin kilittaşlarından birini yerinden çıkarmış. Set hemen yıkılıverince, şarap ve kanyak doğruca dağdan aşağıya akıp kralı, sarayını ve kötü kalpli başvekili Milosu’yu sürükleyip götürmüş. Fillerse hep birlikte neşeyle hoplaya zıplaya dağları aşmış ve Romanya, Gürcistan, Türkiye, İran ve Afganistan’dan geçerek ait oldukları diyara geri dönmüşler. Marko da onlara katılmış ve en büyük filin üzerinde diyar diyar gezmiş.

Altın postlu koça gelince, o en son dağa doğru koşarken görülmüş. Şimdi kim bilir nerede?

Esrarengiz küçük kızı ise bir daha ne gören olmuş, ne de duyan.

Kaz Güden Küçük Kız

ünün birinde Tanrı ve Aziz Peter hava almak için kırdan yürüyüşe çıkmışlar. Aziz Peter uzun bir süre hiç konuşmadan yürümüş. Sonra kendini daha fazla tutamamış ve, “Tanrı olmak harika bir şey olsa gerek!” demiş. “Aah, ah! Keşke bir süreliğine bu duyguyu tadabilseydim. Yarım gün bile olurdu! Ondan sonra hayatımın geri kalanını Aziz Peter olarak mutlu mesut geçirirdim.”

Bunu duyan Tanrı gülümsemiş. “Pekâlâ, sevgili Peter,” demiş, “madem bu kadar istiyorsun, dileğini yerine getireceğim. Bugün hava kararana dek Tanrı sensin!”

Biraz daha yürüdükten sonra bir köy görmüşler. Karşıdan, bir kaz sürüsü güden küçük bir kız onlara yaklaşıyor. Küçük kız kazları bir çayıra götürüp bırakmış ve gerisingeri köyün yolunu tutmuş.

“Bu kazları kendi başlarına korumasız bir halde bırakmayacaksın herhalde?” diye sormuş Aziz Peter.

“Ne yapayım?” demiş kız. “Başlarında durmamı beklemiyorsunuz herhalde? Bugün köy meydanında ziyafet var!”

“İyi ama, kazlara kim göz kulak olacak?”

“Tanrı onları korur!” diyen kız koşa koşa köyüne dönmüş.

“Eee Peter,” demiş Tanrı, “kızın dediğini duydun. Benimle birlikte köy meydanındaki ziyafete katılamayacağın için üzgünüm. Seni ziyafete götürmeyi çok isterdim, ama o zaman kazların başına bir şey gelebilir. Sen akşama kadar Tanrı olduğuna göre, korkarım ki bu kazlara göz kulak olmak da senin görevin.”

İşte bu yüzden Peter çayırdaki kazlara bakmak zorunda kalmış.

Bir daha da Tanrı olmak istememiş.

